

Емилио Салгари

Последните дни на Картаген

ПРЕДГОВОР

Уважаеми читатели,

В многотомното белетристично творчество на Емилио Салгари, един от най-четените световни писатели, историческите сюжети са слабо застъпени – само с два-три романа. Но затова пък те са измежду най-доброто, сътворено от големия италиански писател. Сред тях особено привлича вниманието романът, който ви предлагаме – „Последните дни на Картаген“.

Първото, авторското заглавие на романа е „Картаген в пламъци“, публикуван за пръв път през 1908 г. Познат е и със заглавието „Падането на Картаген“. На български език той излиза като подлистник в периодично издание преди 70 години, а като отделна книга в превод от немски е издаден през 1946 г.

Кое най-много привлича в романа „Последните дни на Картаген“?

Според нас това е основната, пресъздадена с художествени средства, тема: борбата на Рим срещу Картаген, борба между двете най-могъщи сили в Средиземноморието през периода III–II век преди новата ера.

Разбира се, историческите теми са и могат да бъдат различно трактувани. Но никой не ще оспори всепризнатата истина, че сблъсъкът на двете средиземноморски държави, изразил се в трите пунически войни /264–241, 218–201, 149–146 г. преди новата ера/ и завършил с окончателната победа на Рим, преобръща из основи античния свят. Това е било борба между равностойни съперници за пазари и територии, за контрол над морските пътища и ръководенето на страните в Средиземноморието, от Суец и Босфора до Гибралтар, пък и навътре в трите континента: Европа, Азия, Африка.

В онази епоха Картаген наистина е бил силна, могъща държава. Той не само се е стремял, но в значителна степен наистина е диктувал търговията, политиката, международния ред и пр. в средиземноморските и в другите страни. Тази роля на Картаген, твърде опасна за съществуването и бъдещето на Рим, била разбрана още тогава от видния римски държавник, законодател и историк Катон /Марк Порций Катон Старши, 234–149 г. преди новата ера/. Същият не се побоял да влезе в конфликт дори с Римския сенат с постоянството и убедеността си, че Рим без отлагане трябва да премахне Картаген. Думите му „Картаген трябва да бъде разрушен“ /*Karthago delenda est*/, „Картаген трябва да падне“, с

които ежедневно, в продължение на години започвал знаменитите си речи в Сената, не са измислица, а са записани в анализите на Римската история. Те са останали като синоним на упорството, на убедеността в правотата на едно дело и на стремежа то да бъде реализирано докрай.

Самият Картаген /на финикийски *Quarthagast* – Нов град, на латински *Karthago*/ в продължение на повече от седем века /от IX до II век преди новата ера/ е бил робовладелски град-държава в Северна Африка, един от най-големите в онези времена. Бил разположен на самия бряг на Средиземно море като голямо пристанище и търговско средище. Останки от него и сега могат да се видят в района на днешния град Тунис, столицата на държавата Тунис. Удобното географско положение, предприемчивостта на неговите създатели – финикийците, и на техните потомци допринесли много за издигането и могъществото му в античността. И действително, Картаген владеел цялото средиземноморско крайбрежие на Северна Африка, както и островите Сицилия, Сардиния, Корейка, по-голямата част от Испания и др. Отначало той бил царство, после република, управлявана от различни съвети: на 10-те, на 30-те, на старейшините /от 100 до 300 човека/ и накрая – от Съвета на сто и четиримата. Тези съвети, своеобразни народни събрания, държали в ръцете си законодателната и изпълнителната власт на републиката. Картаген създал огромна флота – търговска и военна; развил бележита култура, наука и архитектура. Тук са се родили такива прославени дейци и полководци от древността като Хамилкар Барка, Хасдру-бал, Анибал и други, от чиито имена е треперел дори самият Рим.

Романът на Емилио Салгари „Последните дни на Картаген“ пренася въображението на читателите към периода на третата римско-картагенска пуническа война /149–146 г. преди новата ера/, в резултат на която градът и републиката, държавата Картаген, били напълно унищожени, а създадената от нея цивилизация – безследно, завинаги изчезнала. Такава била и задачата на римляните спрямо Картаген. Надъхвани с омраза, особено по времето на Катон и пуническите войни, за тях разрушаването на столицата на враговете и избиването на жителите и – може би половин милион души – било като изпълнение на хилядолетен завет.

Като романист Емилио Салгари се е опитал и, трябва да кажем, в значителна степен е успял да стори това – да пресъздаде атмосферата на живота, борбата, напрежението, величието и същевременно неизбежното загиване на Картаген през третата, последна, пуническа война. Войните се наричали пунически по латинското название на финикийците, известни тогава като пуни, поени, пунийци.

Героите на романа, разбира се, са измислени лица, но исторически правдоподобни, още повече че представят действителното тогавашно общество на Картаген и неговите съсловия преди загиването му: моряци, търговци, жреци, наемни войници, роби, ръководители на града, млади жени и мъже. Сблъскват се люде с различни съдби, от разни народности и възрасти. Страниците на романа са изпълнени с много драматизъм, с любов и омраза, с кръв, с жажда за пари и власт. Но и с преданост към отечеството Картаген и с мъка от гибелта му.

Книгата е низ от приключения, свързани в общо главно действие и герои, обединени в едно „голямо приключение“, както между впрочем е наричал романите си самият Емилио Салгари.

Нужно е да отбележим, че макар романът да е с исторически сюжет, историята в него е само фон за увлекателния разказ на автора. Това личи и от художествената измислица. Главният герой например – Хирам, военачалник и моряк, представен като мъж в разцвета на възрастта и любовта, 30–40-годишен мъж, не може да е бил сподвижник на картагенския пълководец Анибал, както го представя Салгари, нито да е участвувал в битката на Анибал при Трезименското езеро, защото Анибал е живял от 246 до 183 г. преди новата ера, битката при езерото е била в 217 г., по времето на втората пуническа война. А Картаген пада през третата пуническа война, когато, по думите на Салгари, е действувал и героят му Хирам.

Но това не може да отмени, засенчи или омаловажи наистина правдиво пресъздадената атмосфера на борбите и падението на Картаген. По-важно е друго: както и в останалите си романи, верен на своя темперамент и стил, така и в „Последните дни на Картаген“ Емилио Салгари показва своето майсторство и умение на първокласен романист. Той завладява читателя още с първите страници на книгата и го държи в очакване и напрежение до последната точка.

Увлекателен, динамичен, рядко интересен, романът „Последните дни на Картаген“ ще бъде една от книгите гордост за всяка библиотека.

Издателя

ПРОЛОГ

Беше приказна южна нощ. Целият Картаген бе облян от светлина. Странно – в този град, наследник на древна финикийска култура, който тъй дълго и упорито оспорваше римското господство над античния свят, бушуваше див пожар: навсякъде гасяха огънове, тъпяха се хора, чуваха се протяжни викове и сякаш земята потреперваше.

Най-оживена бе улица Хамон, която делеше града на две почти равни части. Под могъщите вековни палми, по каменните плочи на моста, се лееше буен поток от хиляди и хиляди човешки тела. Този поток се стичаше към храма, издигнат в чест на сегашния лют и кръвожаден бог на Изтока – Ваал-Молох.

Боготворението на Ваал се бе родило в стари-прастари времена в страната, в която слънцето не сгряваше, а изгаряше; в която лъчите му не съживяваха, а убиваха; в която човек се учеше не да обича живота, а да се страхува от него. И Ваал-Молох бе станал бог на всепалещия огън, олицетворение на враждебните към човека огнени стихии. Тогава, тъй отдавна, в обичаите на Вааловите поклонници се бе появил и този – да омилостивят страшния бог с човешки жертви. Изобразявали Ваал като безобразно същество с човешка фигура. Статуята се изработвала от желязо или бронз, а вътре в тялото зеела огромна пещ. Като напълнели последната с разжарени въглища, поклонниците нажежавали страшната фигура и убивали върху кривите уродливи ръце на люто божество понякога и собствените си деца. Често нещастните жертви бивали хвърляни живи в разкалената паст на чудовището. И ето днес, в тази дивна и приказна нощ, хиляди картагенци препускаха по улица Хамон към грамадния храм на Ваал-Молох, защото божеството искаше жертви и те трябваше да му ги принесат.

Виждаха се всякакви хора: търговци мореплаватели, наемни войници, занаятчии, рибари и лодкари от пристанището; имаше роби и господари, пришълци от великата пустиня, арабибедуини и негри от далечните тайнствени области на Централна Африка. Всички те на тъпци, на тъпци идеха откъм некропола. Повечето носеха със себе си оригинална факла: желязна пръчка, в чийто горен край бе намотано вълнено парче, потопено в смола, или проста борова цепеница. С пукот и съсък тези смолисти кълба излъчваха ослепителен блясък – от тях идеше странната и зловеща светлина, покрила Картаген.

Между хората се мяркаха и слонове с кулички по гърбовете; камилбегачи, проточили дълги шиш. И най-последни, стъпвайки леко, сякаш тъпчеха на едно място, вървяха твърдорозите степни биволи. От време на време с диви викове профучаваха отряди от картагенската конница, въоръжени с копия и къси мечове. Малко встрани вървяха жреците на Ваал-Самина, господаря на небесното пространство. След тях се редяха жреците на Ваал-Геора, божеството на свещените висини, на Ваал-Зебулба, бога на насилието; жриците на Астарте, богинята на любовта; на Мелкарт, покровителя на мореплаването, занаятите, изкуствата и великия творец на писмото.

Всяка отделна група носеше зад себе си своето божество, покрито с пурпурен балдахин. Виждаше се изображението на Ваал, халдейския Бел, известен в Гърция под името Зевс, а в Рим – като Юпитер. Ето го Мелкарт, прототипа на гръцкия Херкулес; Адонис, бога на пролетта, по чието желание Иегар се е спущал в дълбините на ада. А ето го и самия Ваал-Молох – ненаситен и кръвожаден, вечно алчен за жертви, комуто финикийците и техните потомци принасяха избраните по красота юноши и девойки. Ваал-Молох бе огромен и страшен. Железните му ръце бяха прострени жадно напред, а в бронзовите му гърди се виждаше отворът на пещта.

* * *

Неочаквано над площада се разнесе буен вик:

– Римлянката! Римлянката – в огъня!

Без да обръща внимание на крясъците на тълпата, върховният жрец се обърна към подчинените си, наредени около статуята, и нареди повелително:

– Трябва пример! Виждате как са се изплашили децата. Покажете им колко нищожна е физическата болка и как трябва да се умира за отечеството.

Тези, към които бяха отправени думите, бързо се подчиниха: под погледите на стохилиядната тълпа те извадиха ножове и почнаха да се самоизтезават – нараняваха се, режеха части от тялото си, пръсти. Някои забиваха в гърдите си дълги гвоздеи, а от устата им не излизаше нито стон. Фанатиците бяха спокойни, сякаш вършеха нещо съвсем обикновено.

– Още! Още! – повтаряше главният жрец. А след малко добави: – Смелост трябва само на първата жертва.

И с невероятна бързина, с почти неуловимо движение, грабна едно

от стоящите наблизно деца и го захвърли в зачервената паст на идола. Див вик се понесе над площада.

Не беше заглъхнало още ехото от предсмъртния вик на детето и над гърдите на Ваал се появи белезникав дим; тялото на първата жертва за миг се бе превърнало в пепел.

– Римлянката! Римлянката! В огъня! – откликна тълпата на вика на изчезналото дете. Върховният жрец хвана за ръката една хубава трепереща девойка и я повлече към идола. Ужасът сякаш я бе вкаменил и тя не усещаше какво става около нея. Но нетърпимата горещина, която струеше от огромното тяло, я извади от вцепенението.

– Помощ! – отекна над площада ужасен вопъл.

– Проклятие! – прошепна жрецът със зверска усмивка. – Молох отдавна не се е хранил с неприятелски тела и ти ще му доставиш това удоволствие.

Неуспял още да довърши изречението си, и в тълпата настъпи раздвижане. След това един звучен и повелителен глас прогърмя:

– Фулвия! Напред, другари! – И някакъв човек се втурна към статуята, като си проправяше със сила път през тълпата. Сякаш нищо не можеше да го спре: беше висок и снажен, с пълно снаряжение. В стоманено-мускулестата му ръка святкаше къс двуостър меч. Веднага след него се спуснаха петдесетина войници, също тъй стройни, силни и въоръжени.

– Пуснете това момиче! – извика първият, като отблъсна великия жрец и вдигна мечта си над него. – Оставете я! Тя е моя!

– Как? Ти се осмеляваш?! ... – изкрещя яростно жрецът.

– Да, осмелявам се да я отнема от това бронзово чудовище.

– Кой си ти, та оскърбяваш едно божество?

– Аз съм син на Картаген и в боя при Триземенското езеро спасих живота на Анибал. Много пъти мечът ми е определял изхода от кървави сражения в полза на Картаген. Аз съм най-последно завоевателят на половината Галия и за награда на всичко това – довърши тихо той – моето отечество ме изпрати на заточение в Тир.

– Името ти, дръзки? – попита жрецът.

– Ще го узнаеш, старче, но после. А сега остави римлянката или ... – и той заплашително вдигна мечта си.

– Но тя е дъщеря на вражеско племе и народът иска нейната смърт.

– Народът? Тогава нека народът знае, че когато лежах, пронизан от неприятелска стрела, тази девойка ме спаси, отведе ме в дома си и ме цери като брат.

– Но тя е обречена да бъде жертва. Ти не ще посмееш да нарушиш закона и да потъпчеш правата на Ваал-Молох – яростно закрещя пребледнелият жрец. – Тази римлянка е осъдена да бъде изгорена и нищо не може да я спаси.

– Не признавам това. Остави Ваал-Молох сам да докаже правата си. Но той мълчи.

– Светотатец! Не знаеш ли, че оскърбеното божество никога не забравя.

– Това знаеш ти – каза воинът с иронична усмивка. – Нека Ваал-Молох ме изгори... ако може.

Нямата, изплашена и слисана тъпна затаи дъх. Никога досега не бе и се случвало да чува подобни думи. Те всяваха ужас и внушаваха страх. А воинът с блестящи одежди и грозно святакш меч спокойно стоеше пред страшния, но сякаш безсилен сега бронзов Молох. Самата му поза излъчваше дързост и предизвикателство към Молох – отмъстителното, кръвожадно и безпощадно божество на древните финикийци и картагенци.

Пред Ваал и неговото могъщество трепереха всички в Картаген, дори членовете на Върховния съвет. А воинът стоеше и се надсмиваше над Ваал. И Ваал мълчеше, сякаш изплашен от дръзкия вик, който за пръв път през хилядолетното му съществуване се осмеляваше да му отпрати човек.

Миг и с бърз удар воинът повали на земята вкопчили се в ръката на девойката жрец, после извика със силен глас: „Другари, спомнете си как римляните при Канна разпъдиха нашите бойни слонове. Направете го за една невинна.“ Придружаващите го войници се хвърлиха напред и изсипаха върху главите на събраните слонове дъжд от факли.

Дебелокожите животни се дръпнаха назад, втурнаха се през гъстата тъпна от човешки тела и се разпръснаха във всички посоки. Хората, тъпкани, мачкани и блъскани, също побягнаха и скоро площадът опустя.

Заграден от другарите си, воинът поддържаше тялото на девойката.

– Това си ти, Хирам? – попита плахо тя.

– Шт! Мълчи! Не произнасяй това име. Аз съм умрял за всички ... дори за родината си – и в гласа му прозвучаха тъга и горест. После, като забеляза плачещите около него деца, определени за жертви, ласкаво им каза: – Спасявайте се, малките ми. Вървете си по домовете. За днес Молох е сит.

Децата бързо се разбягаха.

II. ХВЪРКАТИЯТ ПРАТЕНИК

Току-що описаната сцена се разигра за миг. Огромната тълпа сякаш бе пометена от ураган. Заедно с нея изчезнаха и пазителите на реда, и храмовите прислужници, и войниците.

Нищо не пречеше вече на отстъплението на Хирам. Заедно с другарите си и спасената девойка той излезе на една пуста улица: вълната от хора се беше оттекла на обратната страна.

– О! Благодаря ти! Ти ме спаси! – прошепна Фулвия.

– Аз само изпълних дълга си към теб – отговори Хирам. – Някога и ти направи същото, макар че ти бях враг.

– Ти си враг на римляните, а аз не съм римлянка, аз съм етруска.

– То е почти същото. А сега да бързаме, защото хванат ли ни, няма да има пощада... Знаеш как постъпиха с Атилия Регула и другарите му, които съдбата даде в наши ръце; още живи им одраха кожата. Тези ужасни трофеи сега висят в нашия храм.

Тялото на девойката нервно потрепера.

– Хайде, по-скоро! Не трябва да губим нито минута. Добре че никой не ме позна и ще можем да разчитаме на убежище.

Но Фулвия се безпокоеше за нещо.

– Успокой се. Още никой не ни гони – обърна се към нея Хирам.

– Страхувам се от Фегор – прошепна Фулвия с треперещ глас.

– Защо се боиш от него? Ако ни се изпречи на пътя, ще направи една студена баня в морето.

– Ти не можеш да го хванеш! – изплашено забеляза девойката. – Хитър е като змия и лош като грък. Но може би нищо не е узнал.

– Да вървим.

През тъмните и безлюдни улици бегълците скоро стигнаха до градската стена и морския бряг. От двете страни на масивната врата пазеха стражи. Хирам пусна в ръката на един от тях няколко златни монети и разрешението за минаване беше дадено.

Пет минути по-късно те вече стояха на палубата, на малкото, но здраво и бързо Хирамово корабче. Това беше така наречената „имиола“, с гребци и платна, високо кормило и обкована с бронз носова част.

Веднага поставиха няколко стражи. Хирам попита дошлия при него висок и мускулест момък, който беше едновременно и кормчия, и надзирател на гребците, има ли нещо ново.

– Не, господарю, няма нищо – отвърна кормчията. На бледата и неясна светлина на лампата Фулвия забеляза как лицето на спасителя ѝ се промени.

– Нищо! Нищо! – прошепна той тихо. – Може ли да бъде? Какво се е случило? Защо не пристигат вести? Акка! – довърши високо той.

На повикването бързо се отзова един млад войник.

– Дали не си направил някаква грешка при изпълнението на поръката, Акка?

– О, не, господарю. Предадох със собствените си ръце нашия пратеник на робинята и тя ми даде нейния.

Хирам се замисли. Фулвия, която не можа да разбере нищо от този разговор, нито кой е пратеникът, който се предава от ръка на ръка, спокойно следеше всяко негово движение. Той се приближи до парапета на борда и внимателно се загледа през нощната мъгла към града. Оттам неясно се дочуваха барабанни удари, рев на слонове и отчаян кучешки лай.

Но Хирам се вираше не в земята, а нагоре, към небето – сякаш оттам чакаше желанието на вестителя.

След кратко мълчание той се обърна към екипажа:

– Идете да починете. Аз ще остана тук да пазя. Палубата опустя. Останаха само Хирам и Фулвия, и мълчаливият съгледвач.

– Забрави да ми кажеш какво да правя аз, Хирам – плахо проговори етруската, като сложи нежно ръка върху рамото му, – или си забравил вече тази, която някога, далеч в Италия, в обширните полета на нещастната Етрусия, си наричал сестра. И защо ме изтръгна от обятията на смъртта? Защо се изложи така на страшна опасност заради мен, дъщерята на чужда за теб страна?

Воинът трепна.

– Прости, дете! – ласкаво каза той. – Ти си права, бях те забравил за миг.

– Не се извинявай. Ти не ми дължиш нищо. Ако те нямаше, сега щях да бъда в царството на сенките. Какво щеше да стане тогава с моята нещастна майка?

– Какво? – извика Хирам. – И твоята майка е тук? В Картаген? Как сте попаднали и двете тук? Аз ви оставих свободни и щастливи... Ако знаех по-рано всичко това... Имам верни другари и можех да те освободя и по-рано.

– Значи... значи ти не заради мен си тук? – скръбно попита девойката.

– О, малко дете! Можех ли да знам, че ти си тук? Две години прекарах в изгнание и едвам вчера пристигнах в града. Видях те на площада и узнах, че си обречена да станеш жертва.

– Но... защо беше на площада заедно с другите войници?

Няколко минути Хирам мълча – гледаше разсеяно към смътните очертания на градската стена.

– Голяма опасност грози Картаген. Твоето отечество се готви за нова, по-страшна война. Затова избягах от затвора и дойдох тук. От дете се сражавам под знамената на отечеството. Не можех да бездействам, когато то, може би, воюва на живот и смърт. Сред тези стени за пръв път съм видял белия свят и сред тях ще ме прати при прадедите ми вечният сън.

– Ти не си ли един от онези славни вождове на Картаген, които бяха заточени?

– Ненавиждаше ме най-влиятелният член на Съвета на сто и четиримата. Той накара и другите да споделят ненавистта му. Но ти, ти как си попаднала тук? Когато бях при теб, ти беше още дете и беше свободна. А сега?

– А сега съм робиня! – беззвучно отвърна девойката. – Война разори нашия край и отечеството ми. Баща ми ме изпрати с майка ми в Ками. Един ден с няколко приятелки бях предателски откарана на някакъв картагенски кораб и продадена тук. Беше преди две години.

– Бедно дете. Спомняше ли си понякога за мен?

– Аз? – страстно извика девойката. – О, аз си мечтаех, че ще ме освободиш и измъкнеш от робството. Спомнях си думите ти и винаги мислех, че ще те срещна някъде.

– А аз съм бил тогава толкова далеч от теб. И сега още виждам къщичката ти, Фулвия, в която ме спаси от плен и смърт, твоите песнички, полудетското ти бърбене ... – Изведнъж Хирам се сепна, забрави за жадно слушащото го момиче, вдигна глава и се взря в нощната мъгла.

– Гълъб! – радостно извика той, като скочи. – Най-последно! – И бързо се затича към носа на корабчето, над което летеше, готов да кацне, белоснежен гълъб. След минута птицата кацна на ръката на Хирам. Беше прекрасен пощенски гълъб.

– Сидон! Светлина! – извика той към кормчията, като галеше нежно главата и шията на птицата. – Има писмо! По-скоро!

Кормчията веднага донесе една лампа и на нейната светлина Хирам свали писмото от гълъба. То беше написано върху пергамент с игла. Като прочете йероглифите, Хирам пребледня.

– О, богове! – прошепна той с треперещи устни. – Тя е загубена. След три дни ще трябва да стане жена на другико. Сидон! Мога ли да се доверя на вашите нумидийци?

– На живот и смърт, господарю. Аз съм ги избирал – спокойно и самоуверено отвърна Сидон.

– Дори ако тръгна с тях против Картаген? По устните на Сидон пропълзя усмивка.

– Против търговците, които плащат със злато кръвта на убитите заради тях войници? Опитай, господарю, и ще видиш как се бият хора, но не за злато, а от обич. Но какво мислиш да правиш? Посвети ме в твоя план и ние може би ще успеем да похитим гордата патрицианка, на която си посветил сърцето си.

– Значи утре ще ме чака – прошепна Хирам, без да чува това, което му казваше Сидон. – Ще бъде последният подлец, ако не отида да я видя, да и кажа две думи ... а после ако ще смърт ...

– За кого говориш? – чу се тихо гласът на Фулвия. – За една картагенка, която ти обичаш? – болезнено попита пленницата.

Но преди Хирам да отговори, наблизко от брега насмешливо прозвучаха думите на някаква песен: – „Който вярва, той ще бъде жестоко излъган, който се смее, той ще плаче.“

– Фегор! – извика треперееща Фулвия. – Той е шпионин на Съвета на сто и четиримата! Загубени сме!

– Не още! – отвърна спокойно Хирам. – Тази змия трябва да бъде наказана, Сидон. Дай ми лъка и стрелите!

След минута във въздуха се чу характерното свистене на стрела, а след него вик на болка и яд.

– Улучих! – каза Хирам. – Сидон, иди и го довърши. Но Сидон скоро се върна и каза, че Фегор е изчезнал вдън земя.

– Кой е този Фегор? – обърна се Хирам към Фулвия. – Изглежда го познаваш добре.

– По-опасен човек от него няма в цял Картаген. Често идваше в дома на началника на войските, Рамби, при чиято жена бях робиня. Там ме видя и ми предложи да му стана жена. Но тогава аз си мислех за моята родина, за това как някога те спасих и ... и че пак ще те видя.

– Стига, стига – ласкаво я прекъсна Хирам, – ти си уморена, иди си почини.

Фулвия се подчини и с тъжна въздишка напусна палубата.

– Утре вечер отиваме при Офит, Сидон – каза Хирам, когато остана сам.

III. СЪПЕРНИЦАТА

Настана ден. Пристанището на Картаген почна да се оживява. Хиляди моряци, слезли от корабите си се срещаха, поздравяваха се и отминаваха. Бойните галери, които нощем навлизаха в морето, за да пазят пристанището от внезапно нападение, се завръщаха на обичайните си места. На самото пристанище кипеше работа. Роби, повечето военни пленници, разтоварваха от корабите най-различни стоки: медни съдове от Испания, олово от мъгливата Британия и драгоценни копринени материи от Мала Азия.

Други товареха кораби със стоки, които от векове славеха Картаген: пурпурни платове, чудно красиви съдове с метални украшения и други.

Гемията на Хирам сега изглеждаше съвсем различна. За краткото време след среднощното завръщане тя като с вълшебна пръчица съвсем бе загубила военния си вид. Този вид бяха загубили и хората. Цялата палуба бе покрита с топове разкошни платове, цветни вази, изработени от чудно дърво, слонова кост и множество прекрасни малки предмети. Благодарение на тях гемията по нищо не се отличаваше от стотиците други кораби, които пълнеха картагенското пристанище.

Излязла в това време на палубата, Фулвия внимателно започна да разглежда промяната.

– Значи и ти си станал търговец, Хирам? – попита тя с иронична усмивка.

Вместо отговор Хирам със силен удар счупи една разкошна ваза и я хвърли във водата.

– Аз съм воин и ще остана винаги такъв – каза той. – Това, което съм направил, е за да не ме познаят. Вие, децата на Изтока, презирате картагенците за тяхната изнеженост и разточителство. Но това презрение не се отнася за мен. Аз мога да понеса и най-грубия живот. И на такива хора ще принадлежи някога целият свят.

– Дори и родината ти? – попита Фулвия.

Челото на Хирам се смръщи и в очите му блесна иронично пламъче.

– Тежко на онзи, който не може да се защитава със собствените си ръце – отвърна тъжно той. – Тежко на онзи, който забрави мечата заради вечни блаженства и губи силите си заради постоянни оргии, а в своя

защита събира наемни войски. Тежко, тежко на Картаген!

В това време към гемията се приближи една лодка. Управляваха я трима мускулести гребци, а на специална пейка седяха няколко богато облечени люде.

– Има ли тук нещо за купуване? – извика един от гребците към Хирам. Последният веднага се наведе през борда и отговори:

– Тук има всичко, което дава Тир и което ражда Кипър.

Трима от пристигналите с лодката се качиха на корабчето по въже на стълба. Застанала встрани, Фулвия внимателно наблюдаваше всеки от тях. Особено привличаше погледа ѝ единият: беше най-младият и така старателно криеше лицето си, че не се виждаше нищо друго освен очите му.

– Това е той – промълви Фулвия, изтръпна и го посочи с поглед на Хирам.

– Сега вече трябва да се премахне – отвърна той.

– За да погинем всички ли? – уплашено попита Фулвия.

– Но той те видя.

– Само че не знае нищо за теб.

– Добре. Да видим какво иска. Но ако ти наистина го обичаш?

Фулвия сви презрително устни, а очите ѝ гневно заблестяха.

Двама от дошлите търговци внимателно разглеждаха изложените предмети, а Фегор, използвайки момента, когато Хирам обясняваше нещо, се приближи до девойката.

– И така, ти си се спасила и си дошла тук – каза той. – Това искрено ме радва, въпреки че открито изразяваш омразата си към мен. Но кои са тези хора и защо те спасиха? Отдавна ли ги познаваш?

– Кои са тези хора? Търговци от Тир. Защо ме спасиха ли? Защото имат добри сърца. Ти, който толкова често повтаряш, че ме обичаш, не направи това.

– Да, така е, въпреки желанието ми аз не можах да направя нищо – тихо промърмори шпионинът, – но повярвай, че те обичам.

– Остави това! – прекъсна го Фулвия. – Питаше дали ги познавам. Да, от вчера. Как се казват? Моите спасители. Ето, имената им.

Хирам обгърна с поглед кораба.

– Е, и какво? – попита Фегор. – Дали не мислят да те задържат при себе си? Финикийците имат този обичай. Или вече си станала тяхна робиня?

Фулвия презрително вдигна рамене.

– Но защо тогава не се прибереш? Майка ти умира от безпокойство.

Тя знае, че си избягнала участта да станеш жертва на Молох, и чака с нетърпение да те види. Аз сам ѝ разказах всичко. Ти си длъжна да бъдеш довечера при нея. А тия хора съвсем не ми харесват.

– Те са мои спасители.

– Толкоз по-лошо за тях. Една моя дума и са загубени. И аз ще се погрижа да я кажа. Но ако ти днес си идеш оттук, ще мълча.

– О, презрени! – извика Фулвия.

– Аз те обичам и ти трябва да бъдеш моя.

– А ако тези хора не ме пуснат?

– Ще ги застава. Довиждане – и Фегор последва спускащите се в лодката свои другари.

Фулвия веднага предаде на Хирам разговора си с шпионина. Войнът дълбоко се замисли.

– Нас наистина ни грози опасност – каза след малко той, – трябва да решим какво да правим.

– Всичко това е заради мен – тъжно каза Фулвия. – Страх ме е, че ще почнеш да се разкайваш, задето си ме спасил.

– Никога! – живо извика Хирам. – Дори смърт да ме заплашва, пак не бих се разкаял. Някога ти ме спаси и аз бях длъжен да направя същото за теб.

– А сега какво ще правим? И какво ще стане с моята майка?

– Надявам се, че утре ще бъде при теб. След това моят кораб завинаги ще напусне тези брегове. Само да дойде с нас и... Офит.

– Кой? – с любопитство попита Фулвия.

– Ще видиш, но по-късно. Пак идат търговци. Ще трябва да се занимавам и с тях.

Още много лодки дохождаха при гемията. Търговците по цели часове седяха, приказваха и всякога купуваха по нещо. Всички сделки вършеше Сидон, който на младини бе търгувал активно с Левант и знаеше всички търговски хитрости. Палубата бързо се опразваше, а джобът на Сидон натежаваше. Едва надвечер купувачите секнаха. И то благодарение на самума. Над брега ясно се виждаха облаците от прах, донесени от невидимата и далечна пустиня в Северна Африка. Морето изведнъж стана бурно и тъмнината непроницаема. Това беше моментът, който Хирам чакаше с такова нетърпение. По негова заповед на брега го чакаха Сидон и четирима матроси. След пет минути малката кавалкада беше на път.

Преди да тръгнат, Фулвия, заинтригувана от тайнствената разходка, се беше опитала да узнае целта и.

– Къде отиваш? Защо? – питаше тя. – От кого беше изпратен онзи гълъб?

– После сама ще узнаеш всичко – кратко ѝ бе отговорил Хирам.

– О! Аз знам. Ти отиваш при тази жена, въпреки че те грози опасност. Значи тя ти е по-скъпа от живота, нали? – Фулвия с трепет очакваше неговия отговор.

– По-скъпа от живота, Фулвия, прости ми! – И Хирам потъна в притихналия град.

– Прощавай, мили мой – едва се чу пълният ѝ с тъга глас. – Познах, че я любиш. По-скъпа от живота му – продължаваше да шепне тя с насълзени очи.

В това време Хирам замислено яздеше по пустите улици на града. Къщата, където отиваше, принадлежеше на един от най-влиятелните граждани – стария Герман, – осиновител на Офит. Домът беше типичен наследник на финикийския архитектурен стил: имаше седем или осем етажа във формата на пирамида, като всеки етаж бе заобиколен с открита тераса; картагенците обичаха да гледат морето.

IV. СЪДБОНОСНАТА СРЕЩА

Свиждането на Хирам с Офит съвсем не беше лесно. Да влезе през централната врата на къщата беше немислимо, защото там имаше цяла рота войници и слуги. Но това не беше пречка за стария другар на Анибал и той почна да търси някой друг вход. Изведнъж една стълба, закачена за прозореца и провесена надолу, привлече вниманието му.

След няколко минути Хирам, последван от Сидон, се намери пред любимата робиня на Офит.

– Господарката ви чака! – каза кратко тя, като се обърна към Хирам. Той я последва в покоите на красивата картагенка.

В този миг в главата на Хирам се въртеше само мисълта за предстоящата среща. Беше изчезнал споменът за двегодишната разлъка, мъките и лишенията. Всичко се изпари за миг, когато видя любимото лице, чу нейния ласкав глас и се докосна до треперещата ѝ ръка. Трябваше им безкрайно много време да бъдат заедно. Техните въпроси и отговори се срещаха, а очите им говореха един другиму: „Обичам те! Без теб животът ми е мъка.“

Срещата трая само няколко минути. Застаналата встрани робиня дойде и съобщи, че Герман иде при Офит.

– Ще го изхвърля през прозореца – ядосано каза Хирам.

– Какво? – извика Офит. – Недей забравя, че той ме прибра, когато останах безпомощно сираче, и че досега ми е бил като баща...

– Но той иска да те даде другиму. Той иска да станеш жена на Теоур!

– Не! Това няма да го бъде. Аз не обичам този Теоур. Обичам само теб и ще избягам, когато ми кажеш. Но имай предвид, че скоро заминавам с татко за вилата ни в Утике.

– За сватбените тържества? – със скръбна усмивка попита Хирам.

– Да. Но ще мога да отложам търгването. И ако ти не дойдеш дотогава, то ... аз ще умра.

– Ще дойда макар и мъртъв. Сбогом.

– Сбогом – с насълзени очи отвърна Офит.

Хирам излезе след робинята и заедно с чакащия го Сидон слязоха при останалите долу моряци.

– Слава на боговете! – каза единият от тях. – Бяхме започнали да се безпокоим и на два пъти подавахме тревожния сигнал.

– Защо? – попита Хирам.

– Забелязахме някакви сенки, които се криеха покрай стената, а после отидоха към началото на улицата. Май че бяха въоръжени.

– Нима страхливият Герман ни е устроил засада – с усмивка си помисли Хирам. – Нищо. Сега ще видим кои са. Хайде напред! – И той пришпори коня си. В същия миг една стрела изсвири покрай ухото му.

– Стойте! – отекна в тъмнината повелителен глас.

– Струва ми се, че сме обградени, господарю. Изходът до улицата е преграден със слон – обади се един от спътниците на Хирам.

– Назад! – заповяда веднага Хирам. Но отстъплението също беше невъзможно, защото зад тях отвсякъде излизаха въоръжени хора и безмълвно се нахвърляха върху Хирам и спътниците му. Стрелите запищяха из въздуха, но поради тъмнината нито една не стигна целта си.

– Помъчете се да ги задържите – каза Хирам на моряците си. – Действайте с мечовете. А ние ще отидем при слона.

При тези думи Сидон слезе от коня си и като сянка се промъкна към ревящия на ъгъла слон. А Хирам, за да привлече вниманието върху себе си и за да не бъде открит помощникът му, смушка коня си и с вик се хвърли в същата посока.

– Път! Кой смее да спира мирните граждани? – високо извика той. – Път или сами ще си го проправим.

– Опитай! – отговори същият иронично-заповеден глас. – Да видим какво ще направи мечът ти срещу мен, бронзовата ризница на слона.

Хирам спря на няколко крачки от колоса, свърна пак наляво, после надясно, втурна се пак напред – изобщо привличаше вниманието на слона върху себе си и коня.

– Предай се! – извика някой в мъглата. – Заобиколен си и не можеш да се спасиш.

– На кого да се предам? – попита Хирам, като застана съвсем близо до слона, пазейки се от хобота и бивните му.

– Ние сме стражите на съвета.

В този миг Сидон, който незабелязан от никого се беше промъкнал до задните крака на слона, с един удар на острия си меч преряза едното му сухожилие. Животното нададе див рев и без да обръща внимание на седящите върху гърба му хора, се понесе като ураган към площада. След няколко крачки загуби равновесие и рухна тежко. Въздухът продължаваше да се оглася от пронизителните му викове. Падането бе така стремглаво, че хората от гърба му бяха отхвърлени със страшна сила.

– Пътят е свободен! – извика Сидон към сражаващите се

нумидийци. Последните веднага обгърнаха конете си и препуснаха след отминалите напред Хирам и Сидон.

След минута от отряда нямаше и следа. В пристанището влязоха без никакви трудности. Сидон отведе конете на човека, от когото ги беше взел, и влезе в лодката при другарите си. Вълните бясно подхвърляха малката лодка, на няколко пъти водната пропаст ги зткриваше в обятията си, но щастливата звезда и този път ги закриляше и всички се качиха на „имиолата“ здрави и доволни. Щом видя Хирам, Фулвия с радостен вик се хвърли към него.

– Ти си жив! – извика тя. – О! Благодаря на боговете. Значи той не те е предал.

– За кого говориш? – учудено запита Хирам. – Тук никой още не ме е познал.

– Ти мислиш така. Едващо изчезна, и на брега се яви Фегор.

– Е, и какво?

– Той извика: „Тирският изгнаник държи при себе си избягалата етруска. Нека се предадат и двамата.“ Това значи, че са те познали и че те грози опасност.

Хирам се замисли за малко и след това разказа всичко, което беше станало на брега.

– Герман е същият онзи човек, заради когото ти беше заточен, нали? – попита Фулвия.

– Да. Той беше забелязал, че аз и неговата осиновена дъщеря се обичаме. И понеже е член на Съвета на сто и четиримата, успя да ме заточи – тъжно отговори Хирам.

В този момент от брега някой извика: „Тирският търговец държи етруската. Знаем това!“

– Фегор! – уплашено извика Фулвия.

– Спуснете лодката, Сидон! – каза Хирам на кормчията и моряците си.

– Остави ги на мен, Хирам! – прекъсна го Фулвия. – Аз ще му обещавам, че ще стана негова жена и ти ще останеш свободен.

Но Хирам леко я отстрани и се спусна в лодката.

Фегор, който стоеше на брега и наблюдаваше с горящи и ненавистни очи гемията, не забеляза бързо плъзгащата се по вълните лодка. Той съзря Хирам едва когато последният му пресече пътя за отстъпление.

– Е, шпионино! – иронично каза той. – Този път няма да можеш да избягаш. Защиатавай се или ще умреш.

Фегор се огледа бързо наоколо. Наистина беше невъзможно да се

избяга. В краката му бясно и страшно се плискаха вълните, наблизно нямаше никой, а Хирам стоеше пред него неумолим и страшен.

– Въпреки че толкова вярно служиш на Съвета на сто и четиримата – продължи Хирам, – това няма да те спаси. Защиатавай се и умри като мъж.

Фегор, отстъпил почти до самото море, извади най-послед мечата си; това беше от ония страшни оръжия, които имаха само иберийците.

Очите му горяха от ярост и злоба. Със светкавично движение той отметна от плещите си черния плащ и остана с лъскавото си въоръжение: на главата му имаше прекрасен шлем, а плещите, ръцете и гърдите му бяха покрити с красива ризница.

Мечовете се кръстосаха със зловещо кълтене.

Още от самото начало Фегор разбра, че противникът му е по-силен. С оръжието си той нямаше да може да се спаси. Затова прибягна до подлост: навел се мълниеносно, той загреба с шепа пясък и го хвърли в лицето на Хирам. Последният затвори очи и се дръпна назад. Фегор чакаше този момент и бързо побягна покрай брега. Но Хирам беше закрил очите си с ръце и видя бягството на подлеца. С няколко скока го настигна и тежкия му меч с все сила се стовари върху плещите на Фегор. Фегор се олюля и изпусна мечата си, но намери сили да извика: „Чакай! Не ме убивай. Имам нещо да ти кажа.“

– Или искаш пак да се опиташ да избягаш? – иронично го попита Хирам.

– Няма къде да бягам – мрачно отговори шпионинът. – Остави ме да ти кажа няколко думи, пък после можеш да ме убиеш.

– Добре – съгласи се Хирам. – Да видим какво имаш да казваш.

– Най-напред исках да те попитам дали обичаш етруската?

– Защо искаш да знаеш това? Но добре, ще ти кажа: моето сърце отдавна и завинаги принадлежи на дъщерята на стария Герман.

– Защо тогава я спаси с риск за собствения си живот?

– Защото някога аз почти го бях загубил и тя ми го върна.

– Тогава можеш вече да ме убиеш. Но почакай още малко. Когато видиш Фулвия, кажи й да не се връща при майка си. Аз бях там и я чаках ... и от яд убих майка й.

– Какво? – извика Хирам, като замахна с мечата си. – Сега вече напълно заслужаваш смъртта си.

Но мечът му разсече само въздуха: отпочиналият Фегор с един скок се беше хвърлил във водата и мрачните вълни едната го скриха.

Хирам напрочно го търси след това: не се виждаше нищо друго

освен издигащите се бели гребени на тъмните вълни.

„Ако е потънал – мислеше си той, докато се качваше в лодката, – то и моята тайна е погребана и аз няма защо да се боя от Картаген. – А за Фулвия. Бедното дете! Как ще и кажа, че този подлец е убил майка и?“

* * *

На ранина към гемията пак почнаха да приждат търговци: сделките вървяха бързо и върху палубата не остана почти нищо. Скоро обаче към кораба заплува една богато украсена лодка. В нея седеше чудно красива девойка. Като видя лодката, Хирам стана неспокоен и не чуваше дори онова, което го питаше застаналата до него Фулвия.

Излегналата се в лодката красавица беше Офит. Тя още отдолу бе видяла Хирам и девойката до него. Когато се качи горе, не издържа и попита ядно: „Нима тирските мореплаватели имат обичая да водят със себе си жени?“

Хирам с усмивка ѝ разказа коя е Фулвия и как е попаднала на кораба му. Разказът му не разсея подозренията на Офит. „И ти заради една робиня си изложил живота си на риск?“ – попита тя, вглеждайки се в лицето му.

– Мислех, че постъпвам добре – огорчен отвърна Хирам. – Робиня? Тя не беше такава, когато ме спаси.

Картагенката се усмихна виновно.

– Не бях права – каза тя. – Но ти знаеш, че когато някой обича, винаги се страхува да не му отнемат любимия човек. Доведи я при мен. Искам да я видя и ако ми хареса, а и ако ти нямаш нищо против, ще я взема при себе си.

– А ако я познаят?

– Какво от това? Кой ще се осмели да я открадне от дъщерята на Герман? – гордо попита Офит. – Ще я отведа с мен в Утике и после ти ще вземеш и двете ни.

V. РАЗПИТЪТ

Около пладне на същия ден, в който Офит беше при Хирам и взе със себе си Фулвия, няколко бедни рибари бяха излезли в морето. Цялото крайбрежие тук беше пещъчливо, плитко и осяено със скали.

– Хей, лодкари! – внезапно извика нечий повелителен глас. – Карайте насам!

Но рибарите недоумяваха накъде да гребат.

– В името на Съвета на сто и четиримата! – продължи същият глас.

– Подчинявайте Се!

Изплашените бедняци не посмяха да не послушат този, който им заповядваше от името на Съвета на сто и четиримата, и бързо загребаха към скалата, отдето идеше гласът.

В лодката веднага скочи човек, облечен в хубава, но изцапана с пясък и водорасли ризница.

– Какво искате, господине? – попита най-старият от лодкарите странния пътник.

– Още сега да ме заведете в града, а после да се махнете и да си завържете езиците! Знаете, че Съветът не се шегува! – добави заплашително непознатият.

Рибарите се подчиниха и лодката заплува към града. Едващо спрели, Фегор /че това бе той, читателите навярно са се досетили/ скочи и без дори да благодари, се отдалечи. Тръгна към двореца на стария Герман.

Шпионинът бе успял да се спаси.

Той беше изпълнен с ярост и мислеше само за едно: да си отмъсти на Хирам и да отвлече Фулвия. Яростта му се увеличаваше и от преживяното през нощта. А тя бе пълна с ужаси. Заплашваха го и бесните вълни, и морските тигри – акулите, и неизмеримите дълбочини на морето. Но все пак се спаси. Някакъв случаен каприз на вълните и той – полумъртъв – бе изхвърлен на една скала. Там го завари денят и оттам видя лодкарите.

* * *

Герман веднага прие Фегор и той с няколко думи му каза, че тирският заточеник Хирам се е завърнал, откраднал е една девойка, определена за жертва на Молох, и вчера през нощта е бил на среща с Офит в

нейните покои. Трудно можем да си представим какво впечатление произведеха тези думи върху гордия патриций. Той начаса заповяда да доведат при него любимата робиня на Офит. Треперещата нещастница влезе заедно с един негър исполин, приличащ повече на маймуна, отколкото на човек. В ръката си той въртеше жилав бич.

– Къде е господарката ти? – попита строго Герман.

– В стаята си, господарю.

– Тя е излизала и ти си била с нея. Къде сте ходили?

– На разходка в града.

– А после?

– После господарката пожела да се разходи с лодка.

– Гур! Помогни и да проговори – обърна се Герман към негъра. Тоя замахна и по нежните плещи на робинята изби кървав пръстен. Робинята изпищя.

– Е? Говори!

– Господарката посети някакъв кораб от Тир ... Тя искаше ... тя купи няколко гълъба... после доведе тук една нова робиня.

– Какво? Ама че фантазии. У нас и бездруго е пълно с роби, а Офит довежда нови. Но, Гур, сигурно ще поговориш малко с нея?

– О! Няма смисъл! – каза Фегор, започнал да се тревожи. – Мисля, че новата робиня не знае нищо. Но от тази може да се чуе още.

При тези думи Гур, който нетърпеливо въртеше бича в ръцете си, с някаква наслада започна да сипе удари върху гърба и гърдите на младата робиня.

– Стига! – заповяда Герман. – Изведи я! – Той разбра, че тя не знае повече нищо. После се обърна към Фегор и каза: – Ще можеш ли да направиш така, че новата робиня да изчезне?

– Да, но ще трябва да ми я предадеш. – Очите на Фегор радостно заблестяха.

– Върви след мен – каза старецът, като тръгна към горния етаж, където бяха покоите на Офит.

– Кой е? Ти ли си, татко? – чу се отвътре сребрист глас. – Влез! Тук винаги е отворено за теб.

Герман прекрачи прага и Фегор като сянка се плъзна след него. Като го видя, Офит се намръщи.

– Не знаех, че не си сам, татко.

– С мен е Фегор. Той не за пръв път идва у дома.

– Да, знам – хладно отговори девойката. – Но какво те е накарало да доведеш тук чужд човек? – Ударът попадна право в целта: при

картагенците, както и при финикийците, прага на женската част в къщата можеше да прекрива само свой човек и никога чужд. Последното се смяташе като оскверняване на честта. Но за отстъпване бе късно и Герман направо попита къде е новата робиня.

– Ще я видиш, но не трябва да забравяш, татко, че ми е много неприятно да ти напомням – аз съм притежателка както на имота си, така и на робите си.

Гордият патриций пак понесе удар. Законите на Картаген не му позволяваха да се меси в частния живот на неговата осиновена дъщеря.

– Но ти си излизала, къде си била?

– А, някой подлец ти е доложил вече? – кипна девойката. – Но ти забравяш, татко, че аз не съм дете. И не съм длъжна да давам отчет никому... дори и на теб.

– Ти си била на среща с Хирам! – извика старецът, вън от кожата си от ярост. – С този, който е престъпил заповедта на Съвета на сто и четиримата и се е завърнал тук... Освен това ще отговаряш на този, който след два дни ще стане твой господар. А за Хирам ще видим... когато заедно с всичките си съучастници отиде на дъното на морето. Да си вървим, Фегор. Ще доложи всичко на Съвета.

Последван от Фегор, Герман напусна покоите на непокорната си дъщеря.

Щом стъпките им затихнаха, Офит се спусна към малкото отделение, скрито зад стаята, където при появата на Герман се бе мушнала Фулвия.

– По-скоро! По-скоро! – шепнеше Офит. – Ти чу всичко. Хирам го грози страшна опасност. Измисли нещо. Той трябва да се спаси, ох, върти ми се главата, не знам нищо.

– Господарката забравя за гълъбите, които взе вчера от кораба – прекъсна я Фулвия. – Те ще занесат новините по-бързо от който и да е друг!

VI. МОРСКИЯТ БОЙ

Хвъркатият пратеник бързо стигна целта си. С верния си инстинкт той намери в мъглата на припадащата нощ гемията и кацна върху кувертата. Пристигането му веднага бе забелязано.

Хирам бързо свали и прочете бележката, която носеше птицата.

– Сидон! – извика той. – Лоши известия. Съветът на сто и четиримата знаел всичко и, вярвам, скоро ще трябва да се защитаваме.

– Но преди това можем да избягаме, нали? – каза веселият, негубещ присъствие на духа Сидон. – Всичко е продадено, гемията е готова и гребците само чакат заповедта ти.

– Тогава на път! – заповяда Хирам. – Какво има? Защо си се загледал?

Проклятие излезе от устата на кормчията: беше забелязал на стоящата на около триста метра военна ескадра някакво особено суетене: веригите скърцаха под тежестта на вдигащите се котви, по възетата се катереха моряци, вдигаха се платната и дългите полуизвити весла се движеха като стоноги.

– Готвят се да ни нападнат, господарю – каза Сидон. – Да видим как ще се бият наемниците на Картаген. Готови сме.

И кормчията започна да приготвя едно оригинално средство, въведено в практиката на морския бой едва преди няколко години. Това бяха мостчетата, които се изправяха нагоре и стрелците стреляха от тях отвисоко, почти закрити, а понякога пак оттам хвърляха върху неприятеля различни тежести.

– Готово! – прозвуча гласът на един нумидиец от екипажа и гемията леко запори вълните.

Почти едновременно с нея тръгнаха дванайсетина галери.

– Стойте! Спрете веслата! В името на Съвета! – чу се внезапно от най-близката галера. Хирам и Сидон изтръпнаха: беше гласът на Фегор. Един от големите и бързи кораби едва не разби гемията, но тя бе подвижна и се управляваше от човек, навикнал на морски боеве, та моментално измени курса си и като стрела се плъзна покрай тежкия и тромав боен кораб.

– Привет на Съвета на сто и четиримата, шпионино! – извика силно Хирам, – къде си? Бих искал да те видя. – Но Фегор бе изчезнал вдън земя. Хирам почака една минута и като взе тежката си, предназначена

специално за хвърляне секирка, със страшна сила я запокити към кораба, от който бе извикал Фегор. В отговор се изсипа дъжд от стрели, между които и огнени, но те биваха изгасяни или хвърляни в морето.

– „Акацията!“ – уплашено извика Сидон, като сочеше едно почти легнало средно корабче, което идеше срещу тях, за да им препречи пътя.

– Чудна работа – продължи след малко Сидон, – това е много глупаво. Сега ще трябва да се обърне с носа към нас, ако има време... така! – И гемията, леко наклонена, се вряза с острия си нос в хълбока на кораба, изложил непредпазливо продълговатото си тяло. Чу се силен трясък, отчаяни човешки гласове и към водата полетяха тела.

Разрязаната на две като от нож „Акация“ потъна, като отстъпи морския простор на волята на „имиолата“.

– Хайде! Гребете! По-силно! – викаше кормчията към гребците. – Тъй. Още, още! – и корабът като огромна птица влезе в канала, водещ към морето.

Но до спасението беше далеч: зорките очи на Хирам съзряха, че един от големите тримачтови кораби изпревари другите и бързо започна да настига измъкващата се гемия. Последната наистина бе лека и бърза, но тримачтовият кораб разполагаше с много повече гребци и затова скоро се дриближи до нея.

Картагенците напрегнато следяха хода на гонитбата, като подвикваха често: „Гемията изостава! Предава се! Предава се! Всички ще бъдат заловени!“

– Огън! Огън! Двете гемии горят.

– На помощ! – прозвуча внезапно пълен с недоумение глас.

– Ние горим! Гемията бяга! Отива си! Отива си!

Щастливата звезда не изневери и този път на Хирам. Като видя, че врагът е по-силен и бърз, той остави галерата да се вреже в гемията и посрещна врага със стрели и мечове. А после, всред настъпилата суматоха, хвърли няколко гърнета със запалена смола върху дървената палуба на вражеския кораб. Последният пламна като факла. Същата участ щеше да постигне и „имиолата“, но нумидийците бяха нашрек и успяха навреме да се откъснат от горящата грамада.

В това време цялата останала флотилия премина канала и се втурна да помага на горящия кораб, но той не ги дочака и с целия си екипаж отиде на дъното. Нощта се спускаше. На небето блестяха милиарди звезди. Въздухът бе като нажежен и морето сърдито подхвърляше буйните вълни. От време на време от морските дълбини сякаш ре дочуваше силно бумтене – знак за приближаващия ураган. Цяла нощ гемията бе

играчка за яростното море, а на туй отгоре след нея летеше картагенската флота. През всичкото време огньовете и блещукаха зад бягащия кораб. Най-сетне настъпи денят. Изглежда, бурята щеше да се разрази в ужасен ураган. Небето бе куршумено, въздухът – наситен с пясък, пренесен в морския простор със злия самум от недрата на Сахара. Вълните се носеха с плясък и шум и с жални викове се стрелкаха буревестници и среброкрили чайки.

През това време силуетите на преследвачите бяха изчезнали: дори силните, като на орел очи на Сидон не можеха да ги видят. Изглежда, гемията бе спасена. Към обед времето се пооправи. Вятърът стихна, небето се проясни и само морето все още лудуваше. А чайките продължаваха да се мятат над бесните вълни.

Макар че опасността бе отминала, Хирам не се решаваше да се доближи до брега. Той предполагаше, че там има постови кораби, които сигурно вече са предизвестени за случилото се. Едва през нощта на следващия ден гемията запори водите около Утике – родната сестра на Картаген.

Тези брегове бяха познати на Хирам от детските години, тъй че без никакво колебание той насочи гемията към вилата на Герман, гордата глава на Съвета на сто и четиримата, където от следващата нощ щяха да започнат брачните тържества.

За открито нападение над Германовото владение не Можеше дори и да се помисли: там сигурно имаше стотици въоръжени мъже. Затова Хирам прибегна до една хитрост: остави гемията в едно скрито заливче, преоблече се заедно с целия си екипаж като картагенски наемник и с една лодка тръгна към украсения с разноцветни огньове дворец. Така никой нямаше да познае стария другар на Анибал.

Лодката, която приличаше на хвърлена в бурно море треска, стигна близо до брега и всички се развикаха с пълно гърло: „Помощ! Загиваме! Потъваме! Помощ за картагенските войници.“ Гласовете им скоро бяха чути и група роби при светлината на факлите започнаха да помагат на даещите се.

– Прережете въжетата и теглетете към брега – командуваше Хирам. – Внимавайте, защото течението тука е силно.

След половин час целият екипаж на лодката беше на суша, сред хората на Герман. Лодката също бе издърпана и вързана, по заповед на Хирам, съвсем близо до водата.

– Кои сте вие? За кого да доложите? – попита спасените един снажен беловлас старец.

– Ние сме иберийци на служба във великата република – отвърна Хирам. – Отивахме в града по заповед, но бурята ни захвърли на брега. Молим гостоприемство само за тази нощ. Утре сме длъжни да бъдем в Картаген.

– Тогава ще стане, защото днес за моя господар е велик ден – отговори слугата. – Ястия има много, легла също. Почакайте малко, докато ида да съобщя.

VII. ПОХИЩЕНИЕТО

– Моят господар ви поздравява като негови гости. – каза върналият се след малко роб. – Той каза, че и вие като слуги на Картаген можете да вземете участие във веселбите. Последвайте ме.

Хирам и хората му не чакаха втора покана и тръгнаха след слугата. Той ги въведе в една просторна зала, препълнена с гости, роби и музиканти. Влизането на новите хора остана почти незабелязано: пирът беше в разгара си и всеки гледаше да се забавлява по-добре.

В това време оркестърът, съставен от гръцки музиканти, започна да свири. Понесоха се звуците на флейта, китара и други струнни инструменти. Всред общото веселие изключение правеше само тази, в чиято чест се даваше пирът – Офит. Бледа като платно, тя седеше от дясната страна на Герман, гледаше разсеяно наоколо и силно притискаше към гърдите си скрития кинжал – бе решила да изпълни дадената на любимия човек дума.

Редом с нея седеше Фулвия, бледа и прекрасна като господарката си, но не и разсеяна като нея. Погледът ѝ внимателно се спираше на всеки от пируващите, тя постоянно се оглеждаше и търсеше и ето – в миг очите ѝ се срещнаха с тези на Хирам. Девојката широко отвори очи, върху страните и изби руменина, тя бързо се изправи и тръгна към него.

Тя леко се промъкна между пируващите и спря до Хирам.

– Ти тук? – прошепна тя. – И си...

– Иди кажи на господарката си, че я чакам – прекъсна я с бърз шепот Хирам. – В първия удобен момент ще я взема. На брега ни чака лодка, а в близкия залив нашето вярно корабче. Само да не ни задържат тук.

– Никой не може да допусне, че е възможно подобно нападение.

– Робите въоръжени ли са?

– Да, но лошо.

– А войниците?

– Няма нито един.

– Иди тогава и предай думите ми на Офит. По-добре би било, ако тя сама може да излезе незабелязано от залата. Аз ще дойда след нея и ще избягаме, преди някой да е забелязал отсъствието ѝ.

– А... аз?

– Разбира се, че и ти ще дойдеш с нас. Но сега върви по-скоро,

защото не трябва да губим нито минута, Фулвия.

С насълзени очи Фулвия се обърна бавно и тръгна към Офит. В момента, когато минаваше покрай вратата на някаква стая, една ръка грубо я прихвана през кръста и преди тя да разбере какво става, вратата се затвори и пред нея застана Фегор.

Всичко около Фулвия се завъртя. Звучите на флейтите и веселите шумни викове на пируващите ѝ се струваха като сън. И зловещата тишина в тази стая ѝ се стори още по-ужасна. Но гласът на Фегор я извади от вцепенението.

– Ти май съвсем не ме очакваше, гълъбче – каза той със злобно-ироничния си смях. – Закъде бързаше толкова?

– Отивах при господарката – отговори посъзвелата се Фулвия.

– При прекрасната Офит? Но тя чудесно може да мине и без теб. Такава щастлива невеста. Струва ми се, че е страстно влюбена в бъдещия си съпруг. Нали?

Вместо отговор Фулвия силно го блъсна встрани и се хвана за дръжката на вратата.

– Почакай още малко, гълъбче – извика Фегор, – или искаш час по-скоро да съобщиш на Офит, че Хирам е тук и я чака?

– Какво? – сепна се Фулвия и онемя.

– Хахаха! Той е чуден човек: и войник, и моряк, и търговец, и актьор. Така умее да се преобразява, че и родният му брат няма да може да го познае. Но аз го обичам повече от брат и затова очите ми го откриват под каквато и да е маска. Иберийски войник! Корабът му потънал пред вилата на Герман! Хахаха!

Цялото тяло на Фулвия трепереше от гняв и ужас. Тя се увиваше около Фегор, но железните му ръце я приковаваха на място. С отчаяно усилие Фулвия успя най-сетне да се освободи, но Фегор стоеше вече на вратата.

– Остави ме, подлецо. Сигурно вече си предал Хирам?

– Още не, миличка. Ако отворя вратата, ще видиш, че си стои спокойно в залата.

– Но в ума си си подготвил смъртта му, нали?

– Може би. Във всеки случай съм се разпоредил от Картаген да дойде отряд войници, и то под командата на Каспа, за когото сигурно си чувала едно-друго.

– И Хирам ще бъде убит?

– Не. В началото ще го държат затворен. Но дали ще му дават храна – това зависи изцяло от тях. После, може би малко ще го помъчат: ще

раздробят костите на силните му ръце, ще го качат на едно зъбчато колело, докато най-сетне направят с него онова, което направиха с пленените от Картаген римляни. А на тях, струва ми се, им одраха кожата, нали?

– О, богове! – извика Фулвия бледа и трепереща.

– Защо се грижиш така за този човек, девойко? Помисли малко и за мен. Помисли си как ние двамата...

– О, презрени. Знай, че никога, никога няма да ти принадлежа. По-добре смърт, отколкото да гледам омразното ти лице.

Получила нови сили от отвращение, Фулвия се освободи от железните обятия на Фегор и отскочи в ъгъла. В ръката ѝ блесна остър кинжал. Тя бързо го притисна до надигащите се под белоснежната туника гърди и каза с треперещ глас:

– Ако направиш само една крачка към мен, ти ще си виновен за смъртта ми.

Фегор изтръпна. Той прочете в погледа ѝ твърдо решение да направи това, което казва.

Около минута двамата стояха мълчаливо, гледайки се един друг.

Пръв сведе поглед Фегор.

– Скрый ножа! – каза той.

– Не!

– Скрый ножа! Ще направя всичко, което пожелаеш. Съгласи се само да станеш моя жена. Тогава и този разбойник ще бъде свободен. Всъщност нужна си ми само ти – а другите дали умират, или се наслаждават – почти не ме интересува. Дори съм готов да ти се закълна, че ще бъде точно така.

– И после пак ще ме излъжеш.

– И вместо сега, можеш да се убиеш тогава.

Фулвия полека отпусна ножа. Фегор се отстрани и тя влезе в залата. В същия момент настъпи някаква суматоха. Чуха се изплашени викове, хората започнаха да се блъскат и да бягат към вратите. Изведнъж Фулвия чу звънкия глас на Хирам и видя Офит и самия Герман до него. Изплашен от това неочаквано нападение, Герман викаше към робите: „Убийте го! Хванете го! Жив ще го изгорим!“ Единият от слугите се хвърли върху Хирам, но след миг тежко рухна на каменния под с пукнат череп.

– Марш от пътя, роби. Това е моята жена. Махнете се, ако ви е мил животът – гърмеше Хирам, като си разчистваше път към изхода с удари на страшния си меч.

Неговите хора го пазеха отзад.

Цялата група заедно с Офит, беше вече на изхода на атриума, когато се чу шум от оръжие и отряд добре въоръжени войници прегради пътя на Хирам.

– Предай се! – обърна се към последния началникът на дошлите войници. – Виждаш, че силите са неравни и всяка съпротива ще бъде безсмислена.

Хирам, който внимателно слушаше офицера и се вглеждаше в бронзовото му лице, с бързо движение захвърли меч си и се спусна към войниците.

– Войници на великия Анибал – извика той, – които аз, Хирам, водех в бой срещу римляните! С които излязох победител при Триземенското езеро! И ти, Каспа! Какво? Защо не ме убиете? Или стрелите ви са се притъпили, а мечовете ръждясали?

Предводителят на отряда широко отвори очи.

– Наистина ли това си ти, Хирам? Ти, стари приятелю? Нашият любим вожд, съратник и другар на Анибал?

– Да, Каспа, това съм аз!

– Другари – обърна се неочаквано центурионът към войниците си. – Другари. Чий меч ще се вдигне срещу Хирам? Кой ще тръгне против победителя на римляните и спасителя на Анибал?

– Слава и здраве на Хирам! Слава! – дружно отвърнаха войниците, като върнаха мечовете си в ножниците.

– Стари другарю – каза Каспа, обръщайки се към Хирам. – Пътят ти е свободен и бъди вечно и заслужено щастлив.

– В името на Съвета на сто и четиримата! – дочу се в този момент яростният глас на Герман. – Ще заповядам всички да бъдете разпънати, безумци! Месото ви ще бъде хвърлено на кучетата!

– Стига, стига! – пресече го Каспа. – Ти можеш да искаш да ни разпънеш, но дали Съветът на сто и четиримата ще се съгласи – не се знае. Ние сме цял отряд от най-добрите войници. А сега моментът е такъв, че всеки войник е скъп за Картаген. Рим ви е обявил война и техният флот вече плува към нашите брегове. Картаген ще загине, защото вие, подли търговци, защитавате родината си с наемна войска и чужди ръце.

– Рим ни е обявил война – понесе се глухо по къртящата допреди малко от веселие зала.

VIII. В МОРЕТО

Понесъл на ръце Офит, Хирам бързо излезе навън. Хората му бяха приготвили лодката и тя само чакаше, за да потегли. Когато Хирам понечи да сложи безчувствената Офит на една от пейките, забеляза, че му помага една женска фигура.

– Ти ли си, Фулвия? – зарадвано попита той.

– Да, аз съм, господарю – отвърна етруската. – Аз навсякъде ще следвам господарката си и теб. – Лодката с мъка се запровира между побеснелите вълни. Бурята се беше усилила и гребците трябваше да прилагат всичките си сили и умение, за да не я обърнат.

– Ето и светлините на нашата гемия – извика някой от нумидийците.

И наистина срещу тях се бяха появили фенерите на някакъв кораб, който сигурно беше гемията им. След няколко минути те бяха съвсем близо до нея.

– Хей, Сидон! – извика Хирам.

– Тука, господарю! – отзова се старият кормчия. – Стана трудно да се държим в залива и излязох в открито море.

В същия миг една грамадна вълна обърна лодката. Всички изчезнаха във водата, а нямаше нито един, който да знае да плува. Макар и във водата, Хирам продължаваше да държи в обятията, си Офит, а Фулвия беше спасена от друг моряк. Благодарение на въжетата, които Сидон веднага беше хвърлил, след няколко минути всички бяха на палубата. Преживените вълнения не бяха сломили само силите на Фулвия. Тя веднага се зае да свестява Офит и след малко прекрасната картагенка отвори очи. А „имиолата“, гонена от вятъра и бурята, летеше. Бясната гонитба продължи цяла нощ. Всичко наоколо бе хаос: бурята се обърна в ураган и опитите на Хирам да остане в открито море отидоха напразно. Течението беше много силно, гребците капнаха и корабът отново бе върнат към бреговете на Утике.

– Лоша ни е работата! – промърмори Сидон, като погледна в трюма и видя, че се е събрала доста вода.

Самият Хирам, въпреки че от малък бе свикнал да се бори с бурите и морето, усети, че преживените събития и ужасът на отминалата нощ бяха вселили в душата му някакво страшно предчувствие.

– Увеличи ли се водата? – попита той Сидон.

– Да. Пукнатините са много големи.

– И ние ще потънем?

– Засега не още, но...

– Ще можем ли да се задържим до утре?

Кормчията взе лампата и я поднесе към входа на трюма.

– Вижте сам, господарю – рече той, сочейки надолу. Хирам надникна, послуша се и пребледня: чуваше се ясно как водата струи навътре.

– Няма да казваш нищо – обърна се той към Сидон, – особено жените да не узнаят нищо. Скоро ще съмне и тогава ще определим къде се намираме и какво да правим.

– Струва ми се, че тук трябва да има пясъчни плитчини. Ако стигнем до тях, може би ще се спасим. Но корабчето ни ще отиде – завърши с тежка въздишка Сидон.

Нощта премина. Настъпи очакваният с такова нетърпение ден. Яростта на бурята бе утихнала, но гемията явно преживяваше последните си минути: държеше се едвамедвам над водата и всяка по-голяма вълна помиташе всичко от палубата ѝ. Внезапно силен удар наклони целия кораб.

– Заседнали сме на плитко! – извика Сидон.

Положението стана още по-лошо: вълните налитаха, повдигаха го нагоре и при отдръпването си със страшна сила го удряха в дъното. След всеки удар корабчето се разрушаваше все повече и повече.

– Светлини! Иде някакъв кораб! – каза някой от екипажа.

И наистина към тях се приближаваше бързоходен тримачтов военен кораб.

– Остава едно – каза Хирам. – Да спуснем лодката. Наблизо има остров, където девойките ще могат да се скрият. Вземи ги и отплавайте!

– А вие, господарю?

– аз ще нападам триремата. Ти ще чакаш да започна боя и да отвлечем вниманието на врага.

– Но това е безумие, господарю. На нея има най-малко сто и петдесет войници.

– Знаем. Но какво да се прави? Трябва да се спасят те.

През това време в поразидигналата се мъгла корабът се беше очертал съвсем и не след дълго стените на двата морски съда се долепиха. Веднага след това лодката бе спусната и тя тихо заплува към мержелеещия се в далечината остров.

Хирам напада на пръв. Неговите верни трийсет нумидийци с ярост се нахвърлиха върху четири пъти по-силния неприятел: ту бяха като малка

вихрушка, която косеше всичко пред себе си, ту мечът на Хирам проблясваше наляво и надясно като светкавица и посичаше.

– Привет, похитителю на жени! – долетя в тоя миг насмешлив глас.

– Значи и ти си тук, шпионино? – отвърна със същия глас Хирам.

– Предай се!

Хирам се усмихна презрително и с бърз удар прободе един от най-близките нападатели. След няколко минути боят беше към края си: нумидийците един след друг падаха под ударите на многобройния неприятел и биваха веднага доубивани или хвърляни в морето. Други бяха завързани и откарани в трюма на триремата. Хирам остана сам.

– Хванете го жив! – прозвуча рязко същият глас. – За жив печалбата ще е по-голяма.

Възбудени от вида на касапницата, наемниците като вълци се навърлиха върху тежко дишашия Хирам. Над главата му увиснаха десет меча. Удар, втори и Хирам падна върху димящата от горещата кръв палуба.

IX. НЕОЧАКВАНА ПОДКРЕПА

През това време лодката продължаваше своя бяг към островчето, чиито тъмни контури се съзираха на няколко мили. Сидон беше сигурен, че отчаяният опит на вожда му ще завърши с неуспех, защото знаеше, че във всяка картагенска трирема има най-малко двеста души войници.

Забелязали мрачното настроение на кормчията, Офит и Фулвия всячески се стараеха да узнаят не допуска ли той и най-слабата възможност Хирам и неговият малък отряд да се спасят.

– Всичко ще се изясни, когато съмне и мъглата се вдигне – мрачно отговаряше той, – а сега трябва само да стигнем до острова.

– Нима и нас ни заплашва някаква опасност? – в недоумение попита Офит.

– Да, За жалост. Аз не вярвам Герман да се е задоволил да прати само преследвачи след кораба. Сигурен съм, че тук някъде наблизко караулят и други кораби.

Неуспял още да довърши изречението си, и в предутринната мъгла се появи огромна сянка.

– Не се плашете. Брегът е близко – викна Сидон към гребците. – Хайде дружно за веслата!

Но вече беше късно. Появилият се така неочаквано кораб, порещ вълните със страшна скорост, премина пред самия нос на малката лодка и в миг обитателите ѝ се намериха в хладната морска вода. При падането Фулвия нададе силен писък. Веднага след това от кораба отвърна някакъв тревожен глас: „Теоур, чу ли? Този глас сякаш е на Офит?“

– Ей, хора! – раздаде се отривиста команда. – Живо във водата. Искам Офит жива или мъртва.

Сидон, който през това време яростно се бореше с вълните, усети внезапно в ръцете си някакво вкочанено и потъващо тяло. Това беше Фулвия. Като я хвана с едната ръка за натежалата от водата коса, със свободната той бодро почна да разсича вълните към чернеещия се съвсем наблизко остров.

Всички от лодката с изключение на Офит се бяха спасили. Офит или бе потънала, или бе заловена от хвърлилите се във водата войници на Герман.

– А сега какво ще правим? – попитаха нумидийците.

– Вървете след мен. Познавам тези места – кратко отвърна Сидон.

След четвърт час бърз ход групата стигна до една доста голяма полуразрушена кула, остатък от укрепленията, които картагенците бяха издигнали по цялото крайбрежие по време на пуническите войни. После, след сключения с римляните мир, те бяха лекомислено напуснати или оставени с по един-двама надзиратели.

От върха на кулата кормчията внимателно разгледа далечната тъмна равнина на морето.

– Нищо! – каза той. – Дори не ни и гонят. Сигурно си мислят, че сме потънали до един.

– А Хирам? – с тревожен глас попита Фулвия.

– Ще чакаме до утре – мрачно отвърна кормчията, – утрото все ще ни каже нещо ново.

Но настъпилото утро не им донесе нищо ново. Морето беше пусто и нямаше следа нито от кораба на Хирам, нито от този на Герман. Сидон дълго се разхожда замислен по широката площадка на старата крепост. Най-сетне сякаш му дойде някаква успокоителна мисъл, защото бръчките по челото му се поизгладиха и погледът му не беше тъй мрачен. След това извика двама от най-ловките си нумидийци и им каза: „Познавате този остров, нали?“ – „Да“ – в един глас отговориха те.

– На северния бряг има малко пристанище, в което свободно могат да се поместят няколко корабчета. Не е чудно корабите на Герман да са спрели там след нощните неприятности. Следователно няма да ви е трудно да узнаете нещо за участието на Хирам и Офит. Оставете оръжието си, преоблечете се като прости рибари и узнайте всичко, каквото можете. И не забравяйте, че от бързината и сръчността ви зависи може би спасението на всички ни.

– Има ли в теб поне малко надежда да намериш Хирам жив и да го спасиш? – с безпокойство попита Фулвия, след като двамата пратеници слезоха от кулата и се скриха в близката гора.

– Ако не е убит – уклончиво отвърна Сидон, – където и да са го скрили, ще го намеря и спася. За това можеш напълно да се довериш на стария Сидон.

– Да, ти ще го спасиш – тъжно отговори етруската, – но само за да го дадеш на Офит. Ако, разбира се, тя през това време не бъде дадена насила на другия си мъж. След туй, което стана нощес, Герман едва ли ще чака повече.

Сидон забеляза как при тия думи лицето на девойката леко се проясни и някаква странна усмивка заигра по устните ѝ.

– Кълна се в Мелкарт – извика старият моряк, – това изглежда би ти доставило голямо удоволствие?

– Защо мислиш така? – попита Фулвия леко зачервена.

– Ох. Аз съм вече стар и опитен в любовта. Сигурен съм, че любиш Хирам и сама се страхуваш да го признаеш.

Девоичката не отвърна нищо. Сидон се обърна към морето и с разсеян поглед гледаше искрящите на слънцето вълни.

Внезапно той нададе слаб вик и посочи с ръка към морето: там, не много далеч, се виждаше голям търговски кораб, идещ сякаш право към тях.

– Какъв е този кораб? – със страх попита Фулвия. – Дали не ни носи нови беди?

Кормчията дълго се визира в приближаващата трирема и намръщаното Му лице добиваше все по-радостен израз.

– Познавам този кораб, знам го! – весело нареждаше той, потривайки ръце. – Това е корабът на Гако, моя най-добър приятел, на когото веднъж, по време на бой с гръцки пирати, спасих живота. Почакай тука, Фулвия. Ще ида до брега и ще се опитам с викове да привлека тяхното внимание.

Като слезе като вихър по стълбите и премина за минута пясъчната дюна, отделяща старата крепост от морския бряг, кормчията тури ръце на устата си като тръба и извика с пълно гърло: „Ей, вие от кораба!“

– Ехей-ей! – отвърнаха от триремата. – Кой вика?

– Има ли на борда ви един Гако?

– Да. Това е господарят ни!

– Ей, Гако! Тука! На земята! Аз съм Сидон! Сидон от Тир. – Веднага след това от триремата се отдели ладия с няколко гребци.

След малко тя стигна брега и един човек със среден ръст, загърнат в широк плащ, се хвърли в обятията на кормчията.

– Сидон! Ти? Какъв вятър те е довел тук? Мислех, че продължаваш да търгуваш в Картаген. Но защо си сам? Къде е Хирам?

– Уви! – с въздишка отговори Сидон. – Не само че не знам къде е, но не съм сигурен и дали е жив.

– Но какво се е случило? Каж ми всичко.

– Ти сигурно не си узнал още, че господарят ми преди известно време се провини пред Герман, един от най-могъщите членове на Съвета на сто и четиримата, и трябваше да бяга. Това именно направихме тази нощ, но на разсъмване ни настигна една от картагенските триреми и в момента, когато аз по заповед на господаря плувах към този остров,

неговият кораб е бил превзет. Или господарят ми е убит, или – което считам за най-възможно – е взет в плен.

– Как? – извика един висок побелял воин, който бе излязъл ненадейно с Гако. – Хирам е пак в ръцете на картагенците?

Сидон се обърна и изгледа говорещия с въпросителен поглед.

– Ах! – извика той радостно. – Ти си началникът на наемните легионери, които сториха такава голяма услуга във вилата на Герман. Тогава ти му даде възможност благополучно да избяга от залата. Но кажи ми, благородни вожде, как и защо се намираш на кораба на моя другар Гако?

– Добре знаех, че след моята намеса в полза на Хирам Герман няма да ме пощади. И понеже съм свободен наемник, необвързан нито с отечество, нито с лични причини, реших, че по-добре ще бъде да се простя с Герман и картагенската република и да предложа меча си на този, който се нуждае повече от него.

– Слушай, доблестни човече – с вълнение извика Сидон, – ти няма да оставиш Хирам, който може би е още жив, в ръцете на тъжната участ, без да се опиташ втори път да го спасиш.

– Аз и моите дванадесет човека сме на твоите услуги – просто отвърна вождът.

– О, велики Мелкарт! – извика Сидон, като вдигна ръце към небето. – Убедих се, че никога не забравяш хората, доверили своя живот на свободните вълни, от които си се родил ти, о, божествени?

– А разполагаш ли и ти с хора? – попита воинът, който си беше предложил услугите.

– Десет човека! – отвърна Сидон, – но с групата, която ми даваш, ще сме достатъчно силни, за да се опитаме да освободим нашия господар. Сега да изчакаме нашите разузнавачи, за да видим какви известия ще ни донесат.

После се обърна към владелеца на кораба:

– Е, Гако, надалеч ли си тръгнал да пътуваш?

– За Иберия. Там ще продавам оръжие и вази, с които е пълен корабът ми.

– Можеш ли да ми отстъпиш една от лодките си? На теб тя няма да ти е потребна, а на нас ще бъде по-необходима, ако стане нужда да се върнем в Картаген.

– Вземи каквото искаш – отвърна Гако. – Аз ти дължа живота си и всичко, което имам, е твое. Ако стане нужда, и животът ми е на твое разположение.

– Не, не, приятелю – възрази Сидон, – такава голяма жертва няма да приема. Ще ми бъде напълно достатъчна една малка лодка. Върни се на кораба си и ми изпрати лодката с обещаните от този човек хора.

Другарите се разделиха и след малко на крайбрежния пясък стоеше отряд от стройни и здрави нумидийци, готови да попълнят малката дружина на стария кормчия.

* * *

Вест за Хирам дойде едва след половин ден. Единият от пратените нумидийци се върна запъхтян и облян в пот.

– Нашият господар е жив! – прохриптя той, едва поемайки дъх.

Вик на радост посрещна това съобщение.

– Жив – продължи нумидиецът, – но както разбрах – ранен.

– Е – весело отвърна Сидон, – това не е голяма беда. Господарят не е такъв човек, че да умре от каквато и да е рана. А узна ли къде се намира сега?

– Да. Заключен е в крепостния затвор. Рибарите, които са го видели отблизо, ми го описаха така подробно, че е невъзможно да се излъжа. Какво е станало с другите от кораба – не можах да разбера – довърши нумидиецът, изтривайки потно чело.

– Значи нашият господар е заключен в крепостта – замислено каза кормчията. – Това прави нещата съвсем объркани.

– Не се безпокой, братко – каза дошлият с Гако воин, Тала, като сложи ръка на рамото му. – За щастие преди два часа бях на служба в тази крепост и не само че познавам отлично целия затвор, но имам представа и за тайните входове в него. Следователно спасяването на Хирам ще бъде твърде лесно.

В този момент от гората се показва и вторият разузнавач, потънал и той в прах и пот.

– Господарят е жив! – извика той още отдалеч.

– Знаем – отговори Сидон. – А сега, другари, живо на работа. Препреждавам ви, че не всичко ще върви така гладко, както досега.

Времето измина мина в приготовления. През нощта всичко беше готово и отрядът на Сидон потегли, криволичейки през острова към полуразрушената кула.

Х. НОЩНАТА ЕКСПЕДИЦИЯ

– Стой! Пред нас има огън!

Този глух възглас бе изречен от Сидон в момента, когато пълната с въоръжени хора лодка бе стигнала до входа на малкото заливче, на чийто бряг се намираще търсеният затвор.

Гребците изсушиха веслата и лодката веднага забави ход.

– Не може да бъде да ни чакат! – продължаваше да си говори Сидон. – Този огън сигурно е от някой кораб, и то, както ми се струва, доста голям.

– Този същият, който доведе Хирам тук – разреши спора новият съюзник на Сидон.

– Нищо! Напред! Ако утрото настъпи преди да сме изпълнили замисления план, няма защо да се боим от този кораб. Заливчето е достатъчно широко и спокойно можем да минем покрай него, без да бъдем забелязани.

Веслата се спуснаха и лодката отново запори сънливите вълни на залива.

Няколко уморителни дълги минути и тя леко се удари в мекия крайбрежен пясък.

В този момент рязък глас разсече нощната тишина.

– Какво беше това? – разтревожено попита Сидон стария воин.

– Сигурно някаква морска птица – отвърна воинът. – Виж чайките, които хвъркнаха, когато се приближихме. Ако тук някъде имаше човек, те нямаше да стоят така спокойно.

Целият отряд, с който за общо учудване беше тръгнала и Фулвия, предпазливо слезе на брега, премина близката дюна и се приближи до група палми, разхвърляни безредно в подножието на доста висок хълм и скриващи в сенките си крепостната постройка.

– Знаеш ли къде е затворот? – попита Сидон, като догони вървящия напред Хирамов другар.

– На онзи хълм – посочи запитаният пред себе си. – Този пункт беше по-рано така добре укрепен, че се смяташе за един от най-непревземаемите в цялата картагенска република. Когато аз бях комендант тук, гарнизонът се състоеше от двеста човека. Сега сигурно е значително подсилен Предвид обявената ни от Рим война.

– Хм ... – загрижено промълви Сидон, – това прави нашата работа

още по-лоша. Как ще оправим цялата тая каша?

– Казах ти вече, че няма нищо трудно – каза вървящият до него воин. – Слушай: оттук почва един таен вход, който води право в стайте на коменданта, и ние още с първата крачка ще завладеем главата на крепостта. Без него гарнизонът ще бъде напълно дезорганизиран и следователно безопасен. Особено много разчитам на това.

В най-гъстата част на гората, заобикаляща старото здание, отрядът намери висока купчина камъни, изкусно маскираща входа на тъмна и ниска пещера.

– Точно тук трябваше да дойдем – каза водачът. – Сега най-важно е вниманието: една погрешна стъпка, най-малкият шум и цялата ни работа пропада. Вървете след мен и се старайте да пазите пълна тишина.

И всички потънаха в зеещия, черен и неравен проход, който по големина и вид напомняше средна, естествено напукана скала. След дълго и уморително скитане по безкрайните извивки на подземието водачът спря най-сетне пред ниска бронзова врата, издялана в груба странична дупка. Той направи знак на другарите си да спрат, придърпа Сидон до себе си, заслуша се дали зад вратата няма някакъв шум и бързо натисна едно едва забележимо копче. Вратата леко се отвори и двамата потънаха вътре.

Старият ветеран не се лъжеше. Стаята, в която се озоваха, беше действително на коменданта на крепостта. Оставаше само да се намери начин как да го заловят – и половината работа можеше да се смята за свършена.

– Тсс! ... – прошепна изведнъж Сидон. – Чувам, че някой слиза по стълбите. Ако е комендантът – внимавай: всяка грешка би струвала живота на всички ни.

В този момент вратата на стаята се отвори и на прага застана мъж – среден на ръст, около петдесетте, облечен в тежка ризница. В дясната си ръка държеше бронзов светилник, който разпръскваше наоколо бледа и трепкаща светлина. Още не беше се затворила вратата зад гърба му, когато Сидон скочи с мълниеносна бързина и го повали на пода с удар.

В това време другарят му с ловко движение хвана падащия светилник и го поднесе към лицето на лишения от възможност да се защитава комендант.

– Не го стискай толкова за гърлото, Сидон – каза воинът шепнешком. – Страхът и без това е сковал гърлото му. А сега трябва да отговаря на въпроси.

– Кои сте вие? Римляни? – прохриптя дошлият на себе си

комендант.

– О! За това можеш да бъдеш спокоен – отвърна Сидон, – но които и да сме, съвсем нямаме намерение да посягаме на твоята крепост и на живота ти. Искаме само да знаем къде се намира раненият воин, заловен вчера и доведен тук.

Комендантът погледна с полуучмден, полулукав поглед питащият, като че ли имаше намерение да започне някакъв съвсем друг разговор, но едно съвсем леко стискане на пръстите на Сидон около врата му, го накара веднага да се върне на въпроса.

– Твърде е трудно да се каже – започна той. – Входелите на това здание са много объркани, и без план не мога да ви кажа къде е затворен пленникът.

Сидон се замисли за миг и след туй каза с глас, който не търпеше никакво възражение:

– Ще ни заведеш още сега при пленника. И помни, че ножът ми е в гърба ти. Най-малкото съмнително движение и ще бъдеш убит.

Комендантът разбра, че Сидон не се шегува и след като се огледа безпомощно наоколо, бавно тръгна към вратата.

– Предупреждавам ви – каза той, – че в стаята, в която е пленникът, има специално поставена стража. Не обвинявайте мен, ако тя вдигне тревога.

– С това няма да можеш да ни излъжеш, драги – отговори Сидон. – Ти си тук началник и твоята заповед трябва да бъде закон и за тях. Значи ще отговаряш и за поведението на пазачите. Хайде!

След като преминаха през едни криви и забутани коридорчета и навлязоха в открита каменна галерия, комендантът се спря пред масивна бронзова врата, затворена с два железни катинара.

– Ето, тук е пленникът – каза той, като отключваше с трепереща ръка катинарите.

С отварянето на вратата другарят на Сидон се хвърли върху засталия до вратата пазач и бързо и ловко му върза устата. В това време Сидон, забравил за миг коменданта, тръгна към ниското миндерче в ъгъла, осветено от бледи лъчи на малка маслена лампичка. На миндерчето лежеше човек: това беше Хирам.

Хирам се събуди.

– Какво има? Кой сте? – попита той още сънен, – Защо сте дошли?

– Това са другари – тихо отвърна Сидон, – нима ти не чакаше своето спасение?

Хирам с един скок се изправи и учудено започна да търка очи.

– Сидон, ти? Ти? – извика той най-сетне. – И ти, Тала, мой стари съратнико? Как сте попаднали тук? А къде е Офит? Фулвия?

– Фулвия е тук, заедно с нас, господарю – смутено отвърна Сидон.

– А Офит? Какво е станало с нея?

– Всичко, което мога да ви кажа за нея е, че е жива. Но за това после. Сега трябва да бързаме да се махнем оттук.

Тала се обърна към вратата и нададе силен вик.

– Те са избягали! Подлеци!

Наистина: нямаше ги нито комендантът, нито стражата. Възползувайки се от това, че вниманието е насочено изцяло към пленника, комендантът незабелязано беше развързал другаря си по участ и тихо се бяха измъкнали.

С лошо предчувствие Сидон се спусна към вратата и бързо отскочи назад – тя беше здраво заключена отвън.

Освободителите на Хирам от собствено нехайство бяха станали затворници.

– Значи заключиха тази врата – промърмори Тала замислено. – Но ... – продължи той гласно, обръщайки се към Сидон – вземи Хирам на ръце и върви след мен. – И той хлътна в някаква като по чудо появила се дупка.

След това преминаха през широк пуст коридор. Като пазеха гробна тишина, те тръгнаха към стаята на коменданта, откъдето единствено можеше да се излезе на свобода.

По пътя им не се изпречи никой, но когато Тала, който вървеше пръв, се опита да отвори вратата на стаята, през която бяха влезли, тя не помръдна: беше здраво заключена и въпреки всички усилия на здравите нумидийци, си оставаше залостена.

– Значи все пак сме пленници! – процеди през зъби Сидон.

В това време Тала замислено гледаше пред себе си. Изведнъж той каза с решителен глас:

– След мен! Ако не можем да се спасим, то поне можем да умрем както искаме. – И тръгна с бързи крачки към една тясна винтообразна каменна стълба, водеща някъде нагоре.

– Тази стълба води към една от кулите на крепостта – отвърна той на въпроса на Сидон, – най-високата от целия форт. Там ще можем да се задържим по-дълго време.

В този миг се разнесе силен шум от стъпки, викове и тракане на оръжие.

– Бързо след мен! – извика Тала. – Не губете време, ако не искате

да ви избият тук. На втория етаж има склад с оръжие: вземете си каквото ни трябва и на кулата.

Малката бронзова вратичка, зад която бяха стълбите, за миг беше избита и отрядът бързешком се заизкачва нагоре. След малко всички влязоха в зала, цялата окичена с оръжие – от най-простия нож до тетивата на крепостния катапулт.

– Всеки да си вземе оръжие! – каза Тала. – И живо на площадката. Сега всяка минута е скъпа!

XI. НА КРЕПОСТНАТА КУЛА

Кулата, в която се бяха скрили така невнимателно оставилите се да ги хванат бегълци, заемаше централно място в крепостта и благодарение на огромната си височина се извисяваше над останалите четири кули, разположени по ъглите на форта. На широката петоъгълна площадка надулата стоеше голям здрав катапулт. В ръцете на изкусен стрелец това могъщо метателно оръдие можеше да свърши почти същата работа като топа. Благодарение на него отрядът, скрит зад масивните каменни стени, спокойно можеше да издържи натиска на петорно по-силен противник.

Каменните ядра, систематично хвърляни върху неприятеля, вършеха работата си така добре, че около тях се образуваха купчини безформено месо. Като видя оръдието, Тала весело извика:

– Охо! С това ще създадем много неприятности на милия комендант, който е бил толкова любезен, че е оставил най-добрия си катапулт именно на тази кула. Но знае ли някой да стреля с него?

– Да. Струва ми се, че знам – сериозно отвърна Сидон, – и още сега ще им докажа, че не съм само морски търговец.

– Прекрасно! – отговори Тала. – Но по-напред Хирам трябва да се занесе на закрито място, защото тук скоро ще завали каменен дъжд.

Сидон заповяда на двама нумидийци да занесат Хирам в една от стаите на горния етаж и единият от тях веднага да се върне. Едва се скриха двамата, един грамаден квадратен камък, хвърлен от катапулта на някоя от съседните кули, със страшна сила се удари в един от зъбците на кулата, та го разруши до основа.

– Е, Тала – започна Сидон, но в същия миг го прекъсна силен глас: „Предай се!“ – викаше снажен войник от една от кулите.

– Невъзможно е да се защитавате. Предайте се или сте загинали.

– Този много бързо погребва хората – иронично каза Сидон. – А сега трябва и ние да им отговорим.

С тези думи той взе най-близкото от сложените до катапулта ядра, нагласи го в гърлото на оръдието и внимателно се премери.

– Ето ти нашия отговор! – Ядрото със свистене проряза въздуха, очертавайки красива парабола, и вместо зъбеца на кулата, от която се говореше, се показа голямо зеещо отверстие, вдигнаха се облаци прахояк и се чуха яростни човешки гласове.

Рой стрели, повечето от които горящи, се посипаха върху терасата. Но последната беше изградена само от камък и това оръжие бе за нея свършено безвредно.

Насочил още от първия удар вярно оръдието, Сидон продължаваше да обстрелва кулата, заета от неприятеля, и разрушаваше един след друг пазещите площадката зъбци.

След половинчасова размяна на каменни блокове войниците на коменданта се принудиха да напуснат разбитата си крепост.

В това време Тала, който бе изчезнал за няколко минути, се обърна към нищо незабелязващия кормчия и каза със загрижен глас:

– Разбиват Долу вратата и не вярвам, че ще издържи дълго. Във всеки случай нумидийците са готови и чакат. Те ще са достатъчни, защото стълбата е тясна и по нея не могат да се качват повече от двама души.

Убеден, че на терасата всичко е наред, Тала отново слезе долу и отиде в залата, която служеше за оръжеен арсенал. Там се спря право пред стената, на която бяха окачени тетивите за катапултите и други оръжия. След като пробва няколко пъти здравината им и ги преброи, той каза полугласно: „Да!... Ако успеем да се задържим до довечера невредими, тези неща могат да ни свършат добра работа. А сега едва се зазорява!“

Внезапно под краката му се разнесе тежък грохот, заглушаващ дори рева на морето. Веднага след това влезе запъхтян войник.

– Господарю! – извика той. – Вратата е разбита.

– Е, и какво? – спокойно попита Тала. – Мисля, че моите нумидийци са там, нали? – При тези думи той откачи от стената едно тежко дълго копие и след няколко минути се намери до стълбата, върху която се водеше ожесточен бой.

– По-смело, другари – извика той към войниците си. – Щастието ни закриля. Една от кулите вече е разбита на парчета от нашия катапулт. Нейната участ скоро ще последват и другите. Дръжте се здраво. Помнете, че от вашата храброст и мъжество зависи спасението на всинца ни.

Но послушните и верни нумидийци не се нуждаеха от поощрение. Наредени по двама на всяко стъпало, с широки щитове и дълги мечове, те сипеха удари с мълниеносна бързина навред, оставайки незасегнати под щитовете си.

Разярени от упоритата съпротива на малкия отряд, крепостните защитници, повече от сто и петдесет души, събрани в коридора, на няколко пъти обграждаха непристъпната стълба и всякога се оттегляха с

големи жертви. Усилията им се разбиваха в железните гърди на Таловите нумидийци като вълни в скала.

След още няколко безполезни атаки измежду обсаждащите излезе млад воин с цел да преговаря.

– Предайте се! – извика той. – Комендантът обещава на всички ви живота, ако сложите оръжието и се предадете.

– Значи се смятате за победители? – иронично попита Тала.

– Ако не се подчините веднага – продължи парламентгьорът, давайки си вид, че не е чул забележката на Тала, – тогава по заповед на нашия господар, коменданта на тази крепост, стълбата, върху която се намирате сега, ще бъде разрушена с таран и всяка възможност да се спасите ще бъде погребана!

– Е, това още не се знае! – обади се някой отгоре.

– И така, вие не сте съгласни? – попита ядосано войникът.

– Поне засега не сме разположени Да направим това – каза Тала насмешливо, – можете да го предадете на вашия комендант.

В този момент в коридора се показа блестящата медна глава на тарана, блъскан от няколко десетки космати ръце, и няколко минути покъсно тежък удар разруши част от стълбата и вдигна цял стълб от прах и каменни парчета.

– Горе! – заповяда Тала. – Нека разрушат стълбата! Тогава сами ще направят терасата непристъпна.

Все още под защитата на щитовете си, нумидийците бавно се заизкачваха нагоре.

Ударите от тарана се сипеха един след друг, докато масивната стълба не издържа и рухна с грохот, отрязвайки изцяло пътя на Сидон и другарите му.

През това време Тала заедно с войниците си беше на терасата, където Сидон продължаваше да се занимава с катапулта, насочен вече към третата ъглова кула.

– Какъв е този шум долу? – попита той Тала, щом го видя. Той му разправи всичко и при всяка дума лицето на Сидон се мръщеше все повече и повече.

– Те са разбили стълбата? – извика той. – Значи сме затворени окончателно!

– Съвсем не – отговори Тала, – помислих за това преди още на тях да им дойде мисълта да разбият стълбата. В залата на втория етаж има много въжета, които отлично могат да ни заместят стълбата. Трябва само да се задържим до вечерта.

– Но как ще излезем? – неуверено попита Сидон. – Крепостта сигурно се охранява.

– Познавам цялата околност много добре и съм сигурен, че всичко ще завърши добре. Само да дойде нощта...

Внезапно вниманието им бе привлечено от необичайно движение и шум на борда на закотвената трирема.

– Охо! – промълви Тала, загледан внимателно в кораба. – Те май искат да свалят на брега целия си екипаж. Ако е така, много добре!

– Какво му е доброто? – учудено попита Сидон. – Аз не бих казал същото. Сигурно се събират да ни премахнат по-бързо.

– Хм – неуверено възрази Тала. – Не знам! А що се касае до триремата, тя би могла да ни бъде много по-полезна. Ако не намерим друг изход, ще трябва да се опитаме да я превземем и така да напуснем този негостоприемен бряг.

Остатъкът от деня мина сравнително спокойно. Макар и подкрепен от екипажа на триремата, гарнизонът на крепостта не предприе нищо решително срещу обсадените, разчитайки явно да ги умори чрез глад.

Едва когато слънцето се скри зад играещата морска повърхност, Сидон качи заедно с другарите си всичките въжета горе на терасата и с трескава бързина започна да ги връзва – едно за друго.

Нощта бе метнала вече черното си покривало върху хоризонта, когато работата бе почти на привършване. Навсякъде цареше мъртва тишина. Сякаш из/целия остров нямаше живо същество. Дори природата изглеждаше като заспала.

– Аз и моите войници ще се спуснем първи – каза Тала, давайки знак да започнат спускането. – Трябва да се уверя, че на пътеката, на която ще излезем и която трябва да ни отведе до крепостната стена, няма стражи. Ти, Сидон, заедно с Фулвия и Хирам ще се спуснеш след нас. Не забравяй да вземеш със себе си няколко въжета. Сигурно ще ни бъдат нужни. Хайде сега на работа.

Импровизираната стълба беше закрепена за тежкия катапулт и обсадените започнаха да се спускат. Все още слабият Хирам бе подкрепян от двама нумидийци.

Като стигнаха до малкото бастионче, опиращо в крепостната стена, бегълците въздъхнаха облекчено.

– Пътят е свободен! – каза Тала, като привързваше донесеното от Сидон въже за един от зъбите на бастиона. След няколко минути страшната крепост беше далеч: затворниците бяха избавени.

XII. ЗАВРЪЩАНЕ В КАРТАГЕН

Беше преваляла полунощ, когато спасилите се след дълго лутане из гората, заобикаляща крепостта, видяха брега.

– Е – каза Тала, – половината от работата ни е свършена. Сега остава само да вземем триремата. Това няма да е много мъчно, тъй като по-голямата част от екипажа ѝ вече е в крепостта, а военните кораби и без друго нямат много хора. Но за това ни трябва лодка.

– Да, вярно – забеляза Сидон, – изглежда, че лодката, с която беше изпратено подкреплението срещу нас, е закарана обратно на триремата.

– Тогава ще направим така – каза Тала след кратко замисляне. – Аз и моите войници плуваме доста добре, пък и разстоянието до кораба не е толкова голямо. Хирам, Фулвия и няколко нумидийци ще останат тук, а ние трябва по някакъв начин да превземем триремата. След това ще пратим лодка.

Този план бе приет единодушно и след няколко минути плувците тихо и равномерно цепеха ленивите вълни към силуета на чернеещия наблизо кораб.

Изкусен и силен плувец, Сидон още от началото изпревари другарите си и беше до кораба, докато те бяха едва на средата.

Плувайки безшумно около триремата, той скоро намери един от висящите синджири и предпазливо започна да се катери към палубата.

– „Бих принесъл най-скъпата жертва, която Мелкарт е получавал, ако знаех дали горе са поставени стражи“ – мислеше си старият кормчия. Едва прехвърли крака през оградата на кувертата, когато една желязна ръка го стисна за гърлото и над самото му ухо прозвуча силен глас: „Всички горе: измяна!“

Нападението бе така неочаквано и бързо, че Сидон нямаше време да извади дори меча си. За щастие в този момент се показва Тала, който с един скок се намери на палубата. Като видя новия неприятел и зад него още една глава, морякът пусна посъвзелия се Сидон и със силни викове се завтече навътре към кораба.

– Помощ! Предадени сме! – Веднага след това се явиха десетина сънени и полуоблечени роби. Едни от тях бяха взели само мечовете си, други – само щитовете. В началото те се опитаха да хванат неканените гости, но когато върху кувертата наскачаха здрави и добре въоръжени нумидийци, хвърлиха мечовете си и безропотно се оставиха да ги

вържат.

После за Хирам бе пратена лодка и не след дълго той, Фулвия и останалите войници бяха при другарите си.

– Благодаря на всички ви, приятели – каза, с разтреперан глас Хирам, щом стъпи на кораба. – Никога няма да забравя помощта ви.

– Какво да правим с робите, господарю? – попита Сидон, гледайки щастливо спасения си господар.

– Дайте им една лодка, Сидон, и ги пуснете на свобода. Заповедта му бе изпълнена с радост.

– А сега, мои храбреци – извика Тала към войниците си, – всички за веслата. Ти, Сидон, си поеми старата длъжност и ни закарай в Картаген. После ще решим какво да правим.

След като се убеди, че наоколо няма никакъв кораб, Тала слезе в каютата на Хирам и внимателно започна да разглежда раната му.

– Как мислиш, Тала, още дълго ли няма да мога да държа меч? – попита го Хирам след новата превръзка.

– Вярвам, че след две недели ще бъдеш здрав – отвърна Тала. – Благодарни на съдбата, че те е дарила с такова здраво тяло, иначе не би могъл да издържиш с тази рана. – Той помълча малко и добави: – Да, великият Анибал е умеел да си подбира хората. Ненапрасно погледът му се е спрял на теб. Ах, ако той беше жив! Впрочем неговото отечество заслужава наказанието, което други му готвят. Казват, че Рим обявил нова война на Картаген и, струва ми се, не след дълго ще видим бойните кораби на тези горди римляни.

В това време корабът все повече и повече се отдалечаваше от острова, държейки курс към Картаген. Хирам, на когото бяха разправили всичко около изчезването на Офит, бе решил, че единственото място, на което може да бъде тя, ако е била спасена, е Картаген. Затова той молеше гребците в името на Мелкарт да карат по-бързо.

Най-после, когато слънцето вече залязваше, през мъглата започнаха да се съзират високите стени на града.

– След два часа ще сме там – каза Тала, приближавайки към Хирам.

– Да – отговори последният, – ще трябва да се спрем в търговския порт. А понеже на сутринта нашата трирема ще вдигне тревога, то още с пристигането си трябва да се постарам да я пратим на дъното.

– А къде ще се скрием, като слезем на брега? – попита Тала. Хирам се замисли.

– Всички можете да дойдете в дома на моята майка – каза дошлата в този момент Фулвия. – За нея ще бъде голяма радост да спаси

спасителя на единствената си дъщеря.

Хирам, който в този момент си спомни страшното признание на шпионина на Съвета на сто и четиримата по време на двубоя при картагенския бряг, се намръщи.

– Но може би майка ти не е вече там?

– Как не е вече там? – учудено попита Фулвия. – Какво би я накарало да си напусне къщата? Когато бях при нея за последен път, тя беше съвсем здрава.

Без да отговори, Хирам печално наведе глава.

Беше доста късно през нощта, когато гемията влезе в пристанището.

Хирам заповяда да спуснат голямата лодка и към полунощ всички ѝ пътници бяха на брега.

Фулвия водеше малкия отряд и след безброй малки и криви улички тя се спря пред каменна къщица. Вратата ѝ беше отворена и тя изглеждаше като необитаема. Обхваната от мрачни предчувствия, Фулвия с безпокойство каза:

– Нима майка ми наистина не е тук?

Хирам изглежда етруската с тъжен поглед и не отвърна нищо.

Всички влязоха вътре. Каменна стълба водеше към втория етаж, състоящ се само от една бедно обзаведена стая. Сидон запали двете кандила, закачени над кревата, и понеже досега още не бяха видели собственика на къщата, се качи на третия етаж, за да види дали не е там. След малко се върна с лице, изразяващо пълно недоумение.

– Странно! – каза той. – И горе няма никой. Тази къща изглежда абсолютно необитаема.

– Но къде е майка ми? – попита Фулвия, вече силно разтревожена. – Какво е станало с нея?

В това време Хирам се обърна към нумидийците и каза:

– Излезте всички и се настанете кой където иска. Фулвия, ти остана.

XIII. В ДОМА НА ФУЛВИЯ

С вперен в Хирам питащ и неспокоен поглед Фулвия не дочака дори излизането на всички и попита:

– Ти имаш да ми казваш нещо? Какво е то? Кажи го по-скоро!

– Няма защо да я търсиш, Фулвия – тихо отвърна Хирам, – Тя е умряла от ръката на Фегор!

Фулвия погледна Хирам така, сякаш не го бе разбрала. След това силно притисна ръце до гърдите си и завика с чужд за нея глас:

– О! Фегор е убил майка ми! За това той ще ми плати със собствения си живот. – Лицето ѝ бе добило зловещо изражение. После добави тихо: – Утре ще бъде при него!

– Какво Мислиш да правиш? – изплашено попита Хирам.

Но Фулвия, потрепервайки от приглушени ридания, не отговори нищо. Тя отвори несъзнателно вратата, бавно се изкачи по стълбата за третия етаж и влезе в запустялата от дълго време стая.

* * *

На другия ден още призори от къщата, с която вече се запознахме, излезе жена, забулена с тъмен тежък воал. Тя премина с твърда крачка няколко улици и се спря пред вратата на висок мрачен дом, построен във вид на кула. Постоя няколко минути нерешително пред него и след това бързо дръпна висящия встрани бронзов кръг. Прозвуча рязък метален звук и минута по-късно зад отворената врата се показва учуденото лице на Фегор.

– Фулвия – ти? – извика той, отстъпвайки почти с ужас назад.

– Да, аз – отвърна етруската, мъчейки се да изглежда спокойна.

– Но аз не мога да повярвам на очите си – продължи шпионинът, като хвана Фулвия за ръка и я въведе вътре. – Дори си мисля, че с мен сега говори не онази Фулвия, която вечно ме отбягваше, а нейният призрак, онзи хубав блян, който пламенната ми любов извиква понякога пред очите.

– Значи ти все още ме обичаш? – насмешливо попита Фулвия.

– Повече от всякога, повече от живота, повече от всичките съкровища на света!

– Добре тогава – все още усмихната, каза Фулвия. – Дошла съм при теб именно за това: да узная колко силна е любовта ти.

– Искай каквото и да е и то ще бъде твое – с жар отвърна Фегор.

– Искам да ми разкажеш за една малка тайна.

– Каква тайна?

– Къде е Офит?

– Тука, в Картаген. Но защо питаш?

– При баща си? – продължи Фулвия вместо отговор.

– Това не знам. Известно ми е само, че годеникът ѝ Теоур я пази най-строго и ден, и нощ. Освен това знам, че Хирам бил наскоро убит в морски бой.

– За последното са те излъгали – спокойно възрази Фулвия. – Хирам е жив и е също тук, в Картаген.

– А! – изкрещя Фегор със стиснати юмруци. – Този човек като че е похитил безсмъртието на боговете. Но вече ще трябва да си уредим окончателно старите сметки.

– Няма да направиш това – твърдо го прекъсна младата етруска.

– Защо? Какво може да ми попречи? – злобно попита шпионинът.

– И не само че няма да го направиш – продължи Фулвия, без да обръща внимание на забележките на събеседника си, – но и ще помогнеш на Хирам да намери и освободи Офит.

– Какво? Какво каза? – изкрещя Фегор.

– Добре чу, няма защо да повтарям. А и мисля, че с това може би ще заслужиш любовта ми.

Фегор прехапа устни.

– Но аз не мога да предам Герман, който ми плаща – след кратка пауза неуверено каза той.

– Хирам ще ти заплати двойно – живо възрази девойката – и освен това ще имаш на разположение няколко десетки храбри помощници, чрез които да можеш да отстраниш всички пречки, които биха се изпречили.

– А когато Офит бъде вече при Хирам? Тогава... – гласът ѝ внезапно секна и от гърдите ѝ се изтръгна сухо ридание.

– Защо е това? Ти плачеш? – попита Фегор.

– Не – отговори твърдо Фулвия, успяла благодарение на силната си воля да сподави вълнението. – Тогава... Тогава аз ще бъда твоя...

Фегор целият потрепера. – Добре – каза той. – Съгласен съм. Ако Хирам ми заплати така щедро, както обещавах ти, ще му дам Офит. Върху лицето на Фулвия се изписа отвращение.

* * *

Първата дума, която се носеше като кървав фантом над Картаген и достигна до ушите ѝ, беше: – Война!

Предишната нощ бяха станали събития, които паднаха върху Републиката като гръм от ясно небе: картагенската войска бе разбита от нумидийците; петдесет хиляди избрани войници, гордостта на Картаген, бяха унищожени от стария и коварен цар на Нумидия. И като финал на това нещастие в същия ден, в който гинеха изпитаните храбреци на стария град, Рим му обяви война.

Когато Фулвия се върна вкъщи, тя намери всички събрани да разговарят оживено. До тях вече бе стигнало известието за поражението на Картаген и старите войници страстно обсъждаха бъдещето на Републиката. При появата на девойката те млъкнаха и устремиха в нея изпитателен поглед.

– Видях го – каза етруската, приближавайки се към Хирам, който, щом я видя, силно пребледня.

– Кого? Фегор? А Офит? Къде е тя?

– Тя е жива!

– Жива? Тя е жива! – радостно извика Хирам. По бледите му страни изби червенина и очите му се насълзиха. – Моята Офит е жива! – повтаряше той усмихнато. – О! Фулвия, ти ми връщаш живота. А къде е тя?

– Фегор ми каза само, че е в Картаген, но къде точно – не знам.

– И ти имаше мъжеството да идеш при този човек? – неволно попита Хирам. – Ами ако беше извършил някакво насилие?

Фулвия вдигна рамене.

– Щеше да има една робиня по-малко – каза тя полуусмихната.

– Защо мислиш така? – с укор възрази Хирам. – Нима тук не се чувствуваш като сред свои? А сега седни и ми разправи всичко.

Девойката уморено се отпусна на пейката до Хирам и повтори това, което вече знаем.

– Продажна твар! – промълви Хирам, като чу на каква цена Фегор се бе съгласил да помогне.

– Но толкоз по-добре за теб – възрази Фулвия. – Да, той е продажен. Да, той служи на тези, които му плащат повече, или, по-право, предава онези, които са му платили по-малко. И ако ти му платиш, добре, ще бъде с теб.

– О! – извика Хирам. – Само да спаси Офит, ще му дам половината си състояние.

– А аз от своя страна – каза Сидон, който присъствуваше на

разговора – се заклевам в най-скоро време да му дам един хубав удар с меч.

– За всичко това трябва да бързате – намеси се Тала. – Римляните не спят. Никак няма да се учудя, ако след няколко часа видя бързоходните им кораби в пристанището на Картаген. А Републиката съвсем не е защитена.

– Богове! – извика Хирам развълнувано. – Нима съдбата иска точно сега да напусна отечеството си. Само при мисълта за това кръвта ми кипва.

– А какво мислиш да правиш? – насмешливо го попита Тала. – Или мислиш да идеш в Съвета на сто и четиримата и да им се предложиш? На същите тези търговци, които те прокудиха от родината ти? И за какво? Само за това, че ти заедно с великия Анибал се сражава срещу римляните за свободата, славата и величието на Картаген?

– Да, но сега на карта е сложено съществуването на моята родина – възрази с развълнуван глас Хирам.

– Твоята родина? Аз не бих пожертвувал нито капка заради нея. Нима тя не беше неблагодарна и страхлива в последните години? Нима Картаген не предаде на римляните своя герой, своя най-добър син и своята гордост – Анибал? Нима той, подчинявайки се на римляните, не се отрече от него, оставил го безпомощен лице в лице срещу враговете? Нали най-сетне благодарение на това приятелство Анибал, за да не се предаде жив и да стане роб, не се уби сам? Умря, както живя: геройски. Не! Проклятие виси вече над Картаген.

Хирам мълчаливо слушаше речта на Тала. По лицето му пробягваха сенки, в очите му гореше мрачен огън, а гърдите му тежко и нервно се повдигаха.

– Кога мислиш, че ще бъда напълно здрав, Тала? – попита той след кратко мълчание.

Тала повдигна рамене.

– След десет-двайсет дни, и то ако всичко върви добре, както досега отговори Тала.

– Дълго, мъчително дълго! – промърмори Хирам. – А не знаеш ли дали войната е формално обявена? – високо попита той.

– Не знам със сигурност. Но и така да е, това съвсем не променя положението. Не забравяй стария и кръвожаден леопард Месинис! Знаеш как страстно ненавижда Картаген. И още повече сега, когато той е унищожил последните му сили, не вярвам, че ще стои със скръстени ръце. Ще видиш, че преди да са се показали на хоризонта мачтите на

римските кораби, този звяр ще бъде тук. И тогава – нещастие за Картаген!

– Да, вярно. Прав си. Но това са все причини да отида на помощ на отечеството си.

– Където ще те посрещнат с разтворени обятия, докато имат нужда от теб, а после ще те пратят пак там, откъдето пристигна преди няколко дни.

Кратко почукване прекъсна разговора. На прага, иронично усмихнат, стоеше Фегор.

Всички останаха като приковани.

– Ти? Тук? – попита уплашено Фулвия.

– Как научи, че сме в тази къща? Фегор се усмихна и каза с притворени очи:

– О! Това беше така трудно, така ужасно мъчно. Трябваше да се трудя да те следя, когато ти излезе от дома, да не те изгубвам от очи и най-после да науча къщата, в която се скри. Всъщност последното не представляваше за мен трудност, понеже не за пръв път влизам в нея.

– Но да не бъде за последен – пресече го Хирам и кимна с глава: веднага няколко войници се изправиха с голи мечове до вратата. По този начин пътят за отстъпление на шпионина бе пресечен.

Фегор забеляза, че последните чакат само знак да се нахвърлят върху него, но това изобщо не го обезкуражи.

– Хм! – започна той със спокоен и насмешлив тон. – Дойдох при вас с най-приятелски намерения, а вие да ме посрещате така. Изглежда, всичко решавате предварително.

– Да, когато въпросът се отнася до хора с приятелски намерения като твоите! – презрително му отвърна Сидон.

– А нима ти ги знаеш? – без да се обръща, попита Фегор. – Пък и какво може да пречи на нашата дружба?

– Наистина! – каза сериозно Хирам. – Дружбата на един професионален предател е доста ценна...

– О, богове! – извика Фегор, като вдигна нагоре ръце, – всеки прави това, което може, нали? Някои като теб са родени моряци и им е съдено да изчезнат в някое бласто. Други от самата съдба са обречени да бъдат войници и да си разбият медната глава в някой щит, а аз съм бил роден шпионин. Дали е по-добро, или по-лошо – това знаят боговете, ако изобщо знаят нещо. И после – защо това презрение към моята професия? Кълна се, че тя с нищо не е по-лоша от вашата: дори е много по-опасна. Аз съм винаги открит за неприятелите си, докато вие имате

време за почивка и спокойствие.

– Стига си бърбил! – пресече Хирам апологията му за шпионството.
– Кажй защо си дошъл?

– Много си груб. Веднага се вижда, че умееш да въртиш само меча. Ида, за да предам, разбира се, някого. Без предателство бих паднал в собствените си очи. Но сега предаденият няма да бъде Хирам, а Герман. И този, който ще заплати, няма да бъде Герман, а Хирам. Надявам се, че последният ще бъде по-щедър от първия.

– Уф! Не мога повече да го търпя! – промърмори Хирам, а после попита високо: – Ще ти бъде ли достатъчен един талант?

– Един талант – извика Фегор. – Кълна се в боговете, не мислех, че си бил такъв изгоден клиент. Ако го знаех по-рано, щях да бъда на служба при теб. Досега за един талант трябваше да работя четири-пет години.

– Значи ще ни помогнеш да намерим и вземем Офит?

– Да! Но при условие че ще ми помогнат всичките ти хора. Теоур се страхува от нападение и е взел всички предпазни мерки.

– Добре замислено – отвърна Хирам. – Ако този път по изключение казваш истината, то всичките ми другари са на твое разположение. Кога мислиш да започнеш?

– За всяка работа най-доброто е, както казва пословицата, да смажем скорпиона, докато лази – отговори Фегор. – Но за нашето дело бързината само би ни навредила. Няма да почнем нито днес, нито утре. Докато тук цари известен ред, каквото и да извършим, би било глупаво. Но ти сигурно си чул вече за злочестината, която иде върху Картаген?

Хирам кимна утвърдително с глава.

– Е, това е! Богове, каква суматоха ще бъде в града съвсем скоро! – продължи с някакво злорадство Фегор. – И тогава колко глупости ще направят хората, които сега се мислят за умни. Сигурен съм, че не само гордият Герман или нежно влюбеният Теоур; но и премъдрият Съвет на сто и четиримата ще стои безпомощен като дете! Тогава именно ще започнем да работим.

– А готвят ли се в града за отбрана? – попита Хирам.

– Да се готвят за отбрана? – иронично каза Фегор. – Няма защо. Картаген е напълно спокоен. Нощес се върнаха посланиците от Рим. Бяха отишли там, за да се оплачат от постоянните нападения на Месинис. Но в Рим им се присмели, казали, че за всичко е виновна самата Република, и дали срещу покровителството си най-унизителни условия. Картаген, разчитайки на милостта на Сената, ги е приел.

– Без съпротива? Без борба? – подскочи Хирам със стиснати юмруци.

– А кой би се съпротивлявал? – спокойно попита Фегор. – Или си забравил, че вече нямаме армия?

– Но имаме флота, която може да оспорва победата на римляните!

– Нашата флота е обезоръжена!

– Как обезоръжена? Какво говориш?

– Да. Съветът обеща, че ще предаде на Рим всичкото оръжие, което се намира у нас. Утре повече от двеста хиляди ризници, мечове, лъкове, катапулти ще бъдат натоварени на нашите кораби и откарани в Рим. А след това ще има война. В това няма никакво съмнение. Но Картаген няма да е вече победител.

Хирам с дива ярост стискаше дръжката на меча си. След кратко мълчание Фегор се извърна към вратата и каза:

– Имам много работа, довиждане. А ти, Хирам, бъди доволен от получените сведения. Гълъбчето ти е живо, тук е, не го грози никаква опасност. После ще решим какво да правим.

Всички бяха като попарени.

Спомниха си годините, когато тяхното отечество се славеше; когато могъщата флота бе господарка на сърдитото Средиземно море, на стълбовете на Херкулес и на водите, миещи тайнствените брегове на мрачния и далечен Запад. Спомниха си и за походите, завършвали всякога с победа, като се мъчеха да си обяснят как тъй Картаген е дошъл до унижението робски да се подчинява на исканията на Рим, под чиито стени до неотдавна стоеше страшната армия на Анибал.

XIV. „KARTHAGO DFLENDA EST“

След уморителната и нещастна втора пуническа война Картаген, доверявайки се на сключения с Рим договор, започна пак своя стар живот. Отново неговите кораби браздяха водите на океаните; отново градът пое колосалната си търговия по четирите краища на света и съкровищата почнаха по стар навик да се трупат в него. Но тези богатства бяха достойни на малцина: на ония, които държаха цялата власт и презираха правата на масите.

„Отците на отечеството“ не се грижеха страната да стане пак могъща и страшна, не се стараеха да организират флота и армия от свои хора. Цялата охрана на града бе предадена изцяло в ръцете на наемна войска. Картаген се крепеше вече само на наемници и минала слава!

А Рим кроеше планове.

Там сякаш във въздуха витаеха думите: „Картаген трябва да умре! Рим ще царува над света!“ И последните години той методично се готвеше за нова борба на живот и смърт.

Там се строяха огромни военни кораби; събираше се войска и в тази войска основният елемент бяха не наемните, както в Картаген, войници, не алчните и продажни авантюристи, продаващи кръвта си за злато, а хора, влезли съзнателно във войнишките редици, знаещи къде отиват и за какво ще се сражават. И Рим напрягаше всичките си сили, защото не беше сигурен дали Картаген няма да роди някой нов Амилкар или Анибал. Високата култура на тази силна република криеше неизтощим запас от сили и средства за борба. Наистина сега тя бе унижена, но всички виждаха как с поразителна скорост се оправя. Наистина в нея царуваха разпри и я нямаше вече онази любов към родината, но кой можеше да знае какво ще стане утре?

Може би някой щеше да съумее да заговори с картагенците на понятен за тях език; някоя могъща ръка щеше да създаде от разбърканата и пъстра маса едно цяло и да поведе в бой неизброими пълчища. И отново, както в дните на Анибал, да внесе в самото сърце на Италия огън и меч!

А в Сената в Рим още звучаха думите на Катон: „Картаген трябва да бъде разрушен!“ И Катон не напразно отправяше тези думи към римските граждани. Като пратеник на Рим в Африка той със собствените си очи бе виждал колко неизтощими са картагенските военни сили. И в

Рим никои не се съмняваше, че когато и да е, Картаген ще се обедини с народите от Изтока, бранещи от Рим собствената си независимост, а срещу подобна коалиция борбата би била невъзможна дори и за „железния“ Рим.

Обстоятелствата се бяха стекли благоприятно за последния. В Африка той имаше мощен съюзник, коварния Месинис, заклет враг на Картаген. И неукротимият нумидийски лъв, възползвайки се от покровителството на Рим, нанасяше удар след удар на своя враг. Той му взе богатата територия, служеща на Картаген като керванска спирка към Сахара.

След Емпориз последва нападението на Фиска, после Месинис поsegна на остров Ороскоп. Картаген не изтърпя: срещу него бе изпратена петдесетхилядна армия. Но изглежда щастието бе обърнало вече гръб на Републиката: цялата ѝ войска беше унищожена. А Рим, възползувал се от този случай, завладя Утике, въоръжи осемдесет хиляди души и се готвеше да ги изпрати срещу смъртния си враг.

Черни облаци се тълпяха на хоризонта на нещастния Картаген и хвърляха върху него злоещите си сенки. Бяха избрани и военачалниците, които щяха да му нанесат смъртоносния римски удар. Това бяха изкусните стратегии Кай Марий Цензорин и Марций Манлий Непот. Под техните знамена заставаха само стари, калени в битки ветерани.

Посланиците от името на Съвета на сто и четиримата отдадоха града на милостта на Сената. Но тогава милост значеше слабост. А слабият всякога е длъжен да отстъпва мястото си на по-силния.

Рим с чиста съвест обеща, че правата на Републиката ще бъдат запазени: свобода на жителите ѝ, автономно управление и териториална неприкосновеност. В замяна на това Картаген трябваше да даде триста души заложници от най-знатните семейства и всичкото си оръжие. В договора имаше и една особена точка. В нея се разглеждаше неприкосновеността на всички територии, но не се споменаваше за Картаген, ядката на раздорите!

След като бяха изпратени заложниците и оръжието, всички разбраха грешката: но направеното не можеше да се поправи. Тревогата растеше с всеки час. Населението открито се вълнуваше. Всякаква работа бе прекъсната: градът гъмжеше като разбунен кошер. Понякога се чуваше, че римляните са вече наблизко: тогава наставаше истинска паника.

Именно в тези неспокойни дни Хирам и спътниците му очакваха известия от Фегор.

Мъчително се нижеха дните на бездействие – два, три, седмица, –

Фегор не се явяваше, но и никой не търсеше Хирам. Значи шпионинът бе удържал на думата си и не го бе предал.

В това време Хирам бързо се поправяше: изгубените сили отново се събираха в челиченото тяло.

Едва на осмия ден Фегор дойде. Беше в най-лошо настроение: лицето му бе намръщено, а челото изпъстрено с множество бръчки. Беше толкова замислен, че дори не отговаряше, когато го питаха нещо.

– Значи носиш много лоши новини – каза Хирам, като го видя.

– Да! – мрачно отвърна шпионинът. – Днес от Рим пристигна делегация. Тя предаде ужасни вести.

– Какви? – в един глас попитаха всички.

– Рим иска родината ни да престане да съществува!

– Какво? Картаген? – не вярвайки на ушите си, извика Хирам. – А жителите?

– На тях е позволено да се преселят навътре в страната. На осемдесет стадии далеч от морето могат да си построят нов град.

– Позор! Позор! – викаше Хирам.

– Смърт на Картаген, и то не в честен бой, а...

– Да оставим политиката настрана – прекъсна го Фегор. – Стар закон е, че заповядва по-силният. Рим е по-силен или по-подъл, следователно правото е негово. А сега имам новини, интересувачи лично теб. Както виждаш, постарал съм се да ти услужа. Офит е затворена в стария храм на Танита, гдето е и статуята на Мелкарт.

– А храмът охранява ли се? Има ли много жреци?

– Около петдесет. Освен тях има и специални пазачи на твоята любима.

След тези думи Фегор се обърна и тръгна към застаналата настрани Фулвия.

– Е, Фулвия? – каза той. – Нали няма да забравиш обещанието си, ако аз изпълня моето?

– Да – отговори с наведени очи девойката. – Ако ти спасиш Офит, аз ще бъда твоя. Може би такава е съдбата ми.

– О, Фулвия! – страстно извика Фегор. – Аз зная, че ти ме ненавиждаш и презираш, но моята любов е тъй силна, че ще победи омразата на твоето сърце.

Фулвия мълчаливо повдигна рамене.

В това време Хирам замислено бе отпуснал глава: по лицето му бързо минаваха тъмни сенки.

– Намери ли някакъв изход, вожде? – обърна се към него Фегор. –

Според мен всяка минута е скъпа. Римляните няма да ни оставят още дълго време на мира. Може би след няколко дни ще бъде късно да почнеш, защото Съветът очаква да бъдем нападнати и по море, и по суша.

След къса пауза той продължи.

– Можете да мислите за мен каквото искате. И какво от това? Вие ми казахте, че съм бил подъл. Но аз ви отговарям, че съм такъв само за хората, но не и за отечеството си. И моето сърце, въпреки че е шпионско, тупти за него. Да, ние ще се бием. Все още има благородни хора сред стените на Картаген. Но дали всичко това няма да бъде напразно? Ще имаме време пак да поговорим. Кажи ми, ще бъдат ли достатъчни твоите хора, ако решим да нападнем храма?

– Сигурен съм в туй! – кратко отговори Хирам.

– Добре. Довечера след залез слънце ще дойдеш с другарите си на пристанището. Ще ви чакам там с лодка и ще отплуваме за храма на Танита. Там ще ви покажа къде е скрита Офит и къде да се спасим в случай на опасност. Изобщо ще ви помогна във всичко, което мога.

– И не забравяй, че всеки миг ще съм с теб – каза Хирам, като стана и се приближи до Фегор. – При най-малкото съмнително движение ще бъдеш убит.

– Глупости! – отвърна хладнокръвно шпионинът. – Ти си най-недоверчивият човек, когото съм срещал. Нима досега няха възможност да те предам сто пъти? Но ползата от това би била загубата на Фулвия и обещания от теб талант. Хайде стига. И така – до довечера. Ще се видим на пристанището.

Той тръгна към вратата и погледна етруската с някакъв особен поглед. Във взора на този човек, погубил толкова хора, сега светеше дълбока нежност и тъжно силно чувство.

Любовта към Фулвия наистина бе изпълнила цялата му душа и той бе загубил душевното си спокойствие.

Фулвия забеляза, че този молец поглед е насочен към нея, но остана съвсем равнодушна и с нищо не отвърна на прощалния му взор.

Фегор обезкуражено махна с ръка и излезе.

– Сега шпионинът ни каза истината – каза Тала на Хирам. – Ако се забавим, рискуваме да се погубим.

– Да, имаш право. Ще се опитаме да вземем Офит, а после ще решим какво да правим по-нататък.

Фулвия живо се обърна към Хирам и попита с разтреперан глас: „Когато освободим Офит, незабавно ще напуснеш Картаген, нали?“

– И аз самият не знам – отговори Хирам. – Във всеки случай ти ще

бъдеш навсякъде с нас: ако не поискаш да останеш тук, разбира се.

– О, не, не! – отговори нервно Фулвия, но се сепна. – Аз трябва да остана – добави тихо тя. – Аз няма да видя пак гълъбовото небе на прекрасната си родина. Така е пожелала всемогъщата Съдба!

– Но защо? – учудено попита Хирам. – Защо ще останеш, когато след няколко дни Картаген ще бъде обсаден и ще изтърпи всичките ужаси на победения?

– Не ме питай за това – отвърна тъжно девойката, – не мога да ти кажа причината.

– Хм – замислено продължи Хирам, – почвам да си мисля, че презрението към шпионина е само външно, а в сърцето си ти го обичаш.

– Може и тъй да е – промълви Фулвия, нов гласа ѝ ясно прозвучаха омраза и презрение.

– Ти си странно същество. Тебе не може да те разбере никой.

– Има на света един човек, който може да ме разбере, но той не пожела това. Но защо губим времето си в безполезни разговори? Или мислиш, че работата, която ти предстои, е лесна?

Никой не отговори.

– Дойде ми една чудесна идея! – извика Сидон, който до това време седеше замислен. – Само дали ще има Фулвия достатъчно време, за да ни ушие на всичките по едно наметало от жълта платнена материя, с каквито ходят жреците на Танита?

– Вярно! – зарадва се Тала, разбрал в какво се състои планът. – Ще им устроим една прекрасна игра.

– А освен това, Тала – продължи Сидон, – тебе те познават като доверено лице, нали?

– Да, всички.

– И не знаят още, че си изгонен?

– Не вярвам.

– Много добре! Тогава ти ще се явиш там с войниците си, облечени като жреци, и ще кажеш, че Съветът е заповядал да смениш персонала. Никой няма да се усъмни и ти ще станеш господарят на храма. Хайде сега всички на работа!

Двама нумидийци бяха изпратени в града за плат и скоро Фулвия и Сидон, който разбираше от всички занаяти, се заловиха да шият жречески одежди.

XV. В ХРАМА НА БОГИНЯ ТАНИТА

Към полунощ по пустите улици на Картаген тайнствено се движеше група хора: те бяха облечени в дълги жълти тоги, препасани с пурпурни колани, украсени с дебели пискюли. Лицата им почти се скриваха под високите капюшони. Групата се придружаваше от четиринайсет напълно въоръжени войници. Читателят навярно се е досетил, че жреците бяха преоблечените другари на Хирам, скрили ризниците под одеждите на жреци на Танита.

Между преоблечените беше и Фулвия. Тя съзнаваше на каква опасност се излага, но мислеше, че като е с отряда, Фегор не би ги предал, знаейки, че така предава и нея.

Не след дълго шествието излезе на пристанището. Към тях веднага тръгна един човек, облечен с широко черно наметало.

– Най-послед! – каза той, щом се приближи до тях. – Бях изгубил вече търпение. Хайде, сядайте по-скоро в лодката. Тя ви чака отдавна. – При тези думи той хвана руля, воинците веслата и лодката бързо запори вълните. След малко бяха извън търговския порт и заплуваха към уединеното островче, на което се издигаше храмът на Танита.

Към два часа след полунощ лодката се удари в брега на островчето.

– Храмът е зад онази горичка – каза Фегор, сочейки с ръка. – Няма да дойда с вас, понеже всички ме познават. Ще се върна в града или ще ви чакам скрит някъде. Във всеки случай лодката, с която дойдохте, ще бъде тук.

– Но преди това се закълни, че няма да ни предадеш! – каза нечий полуразтреперан глас от средата на групата.

Фегор се стресна, наведе глава и отговори твърдо:

„Нека Ваал-Молох ме обърне на въглен, ако ви предам!“

Но клетвата е безполезна, защото фулвия е с вас, а това е достатъчна гаранция, че няма да ви направя никакво зло.

А сега довиждане и успех.“

След тези думи той се загърна в плаща си и изчезна в гъстата мъгла. Останалите бързо тръгнаха към обителта на Танита.

То беше огромно полегато здание, напомнящо египетски храм: липсваха му само зъбци по покрива, за да може да служи и за крепост.

– Тук ще бъде трудно да се промъкнем със сила, ако не ни пуснат доброволно! – промърмори Тала, оглеждайки високите масивни стени.

После дръпна тежкото чукче, заместващо звънеца. Едва беше заглъхнал звукът и в стената се отвори малко прозорче, от което груб глас попита кои са и какво искат.

– В името на Съвета на сто и четиримата – отворете! – със заповеден глас отговори Тала.

– Защо толкова късно? – продължи недоверчивият пазач.

– Глупак! – сърдито извика Тала. – Нима в Картаген сега съществува време? Ден или нощ? Републиката е в опасност и всеки миг е миг за действие.

– Защо сте изпратени от Съвета?

– Да сменим стражата и да увеличим броя на жреците. Водим със себе си дванайсет ваши братя.

Зад стената се чу шум от оръжие и вратата най-сетне се отвори със скръцане.

Няколко въоръжени войници със светилници в ръце пристъпиха напред и доближиха до вървящия пред всички Тала.

– Вие ли сте началникът? – попита един от тях.

– Аз – отговори запитаният.

– Имате ли писмено нареждане от Герман?

– Не, понеже той ненадейно замина за Утике и нямаше време да ми подпише такава. – „Какво щастие – мислеше си Тала през това време, – че Фегор ми съобщи тази новина.“

– Чакай! – извика един от войниците, тръгвайки към Тала със светилника си. – Струва ми се, че познавам този глас. Ти не си ли водителят на гръцките наемници?

– Най-сетне ме познахте. Сега ще ни пуснете ли?

– Да, пътят е свободен. Но какво да правят тези, които ще смените?

– Съветът заповяда незабавно да тръгнат за Утике, където ги чака Герман. Струва ми се, че ще им бъде възложена някаква специална мисия. Всичко ли ми оставяте наред? Относно дъщерята на Герман?

– Да. Имате ли други нареждания?

– Не.

Този, който задаваше въпросите и който, по всичко личеше, бе началникът, тури пръсти в устата си и нададе пронизителен писък: веднага от храма излязоха петнайсет-шестнайсет души войници.

– На път – извика той, когато всички се събраха около него. – По заповед на Съвета ще идем в Утике. Тръгвайте към пристанището. И така, Тала, предавам в твои ръце охраната на храма. Сбогом!

* * *

След дълго лутане из мрачните и глухи помещения отрядът се озова пред тежка бронзова врата, която изглежда водеше към централната част на храма. Сидон почука и на въпросителния глас отвътре настойчиво помоли да бъдат пуснати доведените жреци и да се даде вечеря на новата стража. Но този път претърпяха неуспех: зад вратата се чу шум от множество гласове, след това настъпи тишина и най-после отговориха, че тук не могат да влязат – ще трябва да отидат в страничната къща, където било специалното място за стражата.

Помещението се оказа подземие, лишено от прозорци. Вероятно беше изсечено в скалата, която служеше за основа и на храма. Посрещнаха ги слуги, които веднага приготвиха обилна вечеря, придружена от чудесно вино. В това време влязоха и няколко жреци. Тяхното поведение, както и това на слугите, направи впечатление на Сидон; те изобщо не говореха, но слушаха всичко. Освен това през цялото време се навъртаха около вратата, която бе единственият изход от това подземие.

Мислите му бяха прекъснати от няколко слуги, който търкаляха доста обемисто буре.

– Праща ви го върховният жрец, храбри войници – каза единият от тях, – за да го изпие в негова чест. Бурето е пълно с чисто иберийско вино.

– Браво! – извика Сидон, който започна да се поддава на изпитото вече вино. – Надявам се, че имате голям запас от това вино, нали? Ще го опитаме всички. – И всеки си напълни чашата с гъстото и ароматно вино. След това пак и пак, докато всички с изключение на Фулвия и Хирам взеха да скачат, пеят и лудуват.

Хирам започна да се тревожи: още повече че всички слуги бяха изчезнали. Той скочи силно разтревожен и с един удар на меч си разби съда с предателското питие.

– Достатъчно! – извика Хирам с властен глас. – Всички прекалихте! Време е вече за работа!

Придружаващата го тълпа се стресна. Всички тръгнаха към вратата, но тя беше заключена.

– Фегор ни е предал! – понесе се между войниците.

– Не! – решително възрази Фулвия. – Той твърде много ме обича, за да го направи.

– Ще трябва да разбием вратата – каза Хирам. – За тази цел ще ни послужи масата, която като че е направена точно за това.

– При мен, другари! – извика Сидон, който не можеше да си намери място от ярост. – Да излезем на свобода и да си разчистим сметките с тези предатели!

Няколко десетки жилави ръце понесоха масата и тя с тежък удар се стовари върху бронзовата врата. Масата стана на парчета, някои от мнимите жреци се търкулнаха на земята, но вратата дори не помръдна.

Никой не можеше да се примири с мисълта, че са затворени. С помощта на факлите Хирам и Тала разглеждаха стените. Но резултатите бяха печални: цялото помещение беше издялано в скала и всеки опит да я пробият щеше да бъде безумие.

– Остава ни само един път за спасение – каза Тала, гледайки изпитателно мрачно надвисналия над главите им свод, – Стените няма да се поддадат, но таванът е направен от отделни блокове, споени с цимент. Ако успеем да свалим някой от тях – спасени сме!

От останките на масата, столовете и други предмети бе направено нещо като висока естрада и нумидийците с ярост започнаха да рушат циментовия шев около един от блоковете.

XVI. ПЕРИПЕТИИТЕ НА БОРБАТА

Хирам, Фулвия, Тала и останалите войници стояха около вратата, опасявайки се от неочаквано нападение. Но от външния свят в подземие-то не проникваше нито звук. Сякаш на целия остров нямаше жива душа.

– Предчувствавам – шепнеше Хирам, разхождайки се със стиснати юмруци, – че сега навеки ще загубя Офит. Моето щастие, за което мечтаех, загива! О, защо напуснах Тир?

– Ако беше останал там, сигурно щеше да я забравиш, така ли? – попита със слаб глас застаналата до него Фулвия.

– Да забравя Офит? – като луд извика Хирам. – Не! Никога! Това не може да стане! Ще я обичам, докато сърцето ми тупти и в жилите ми тече кръв.

Фулвия го изгледа втренчено и каза с още по-тъжен глас:

– И ти ще бъдеш щастлив, Хирам! Ние, по-грамотните етруски, знаем и част от тайните на неизвестното. Аз мога да чета по звездите, по шума на вълните и по хиляди други предмети, непонятни за вас. И ти повтарям, че любимата ти ще бъде спасена и ти ще си щастлив!

– А можеш ли да узнаеш какво те очаква теб, дете? Какво е твоето бъдеще? Ще бъдеш ли щастлива?

– Аз ли? – попита девойката и съзри бликнаха в очите ѝ, но тя веднага се сепна и добави: – Нима аз нямам верния, пламенно любещ ме Фегор? Какво би ми попречило да бъда Щастлива?

Хирам поклати глава.

– Не лъжи пред лицето на смъртта, Фулвия – каза той. – Аз, струва ми се, знам тайната ти.

Фулвия силно пребледня.

– Моята тайна? – разтреперана попита тя. – Но... – Думите ѝ бяха прекъснати от силен грохот. Мечовете на нумидийците бяха свършили работа и блокът бе изваден от гнездото си. Силен вик на радост огласи залата.

Тала бързо се покачи върху купчината столове и маси, поднесе факлата си към зеещия отвор и внимателно го разгледа.

– Нищо не се вижда – каза той полугласно, – изход има, но къде ли води?

След минута смелият воин се пхна в дупката и бързо се намери в

просторна стая, пълна с бурета. Това беше виненият склад на храма.

След Тала се качи и Хирам, после Сидон, а след него и останалите.

Провирайки се между буретата с вино, войниците хвърляха алчни погледи, но Хирам строго бе заповядал да не се докосват до съблазнителната течност. Скоро в единия край откриха малка вратичка, която отвориха без особени усилия. Навсякъде цареше мъртва тишина: това особено безпокоеше Хирам. Той предпочиташе открита схватка пред тази тайнствена обстановка. Опасяваше се най-много да не би жреците да са напуснали храма и да са отвели със себе си Офит. Но Сидон побърза да го успокои.

– Това е изключено! – авторитетно каза той. – Тези дългополи богослужници не могат да вървят бързо. Да тгеят химни и да заклинат – на това са майстори. Но когато трябва да работят с ръцете – всичко тръгва наопаки. Или може би могат да съперничат на нашите хора в гребането? Само едно е лошото: да не са счупили или откарали навътре в морето нашата лодка. Но едва ли са толкова досетливи. Групата обиколи всички стаи и помещения, но навсякъде намираше само разхвърляни дрехи, вещи и пълно безредие. Така че предположението на Хирам, че храмът е останал съвършено необитаем, се потвърди. Последният не бе на себе си от ярост: резултатът бе съвсем неочакван и Офит още веднъж изчезна неизвестно къде.

В този момент до тях долетя тихо стенание. Всички се хвърлиха по посока на гласа и срещнаха двама нумидийци, които носеха полупримряла девойка. При нейното появяване Хирам изтръпна: това беше любимата робиня на Офит, която преди време бе посетила гемията заедно с господарката си. Но в какво състояние бе тя! Дрехата ѝ бе превърната в парцали и върху хубавото ѝ бронзово тяло личаха следи от бич. Лицето ѝ почти се бе вкаменило от ужас. След дълги грижи от страна на Фулвия нещастната робиня проговори.

– Господарката ми беше тук – каза тя, – но по едно време жреците я събудиха и бързо я откараха нанякъде. Помолих ги да не ме разделят от нея, но те грубо ми отказаха. Тогава се скрих и след това съм загубила съзнание.

– Можеш ли да ни покажеш пътя, по който избягаха жреците? – попита Хирам. – Но внимавай добре, защото от това зависи спасението на господарката ти.

Робинята наметна попадналата ѝ дреха на някой от жреците и бързо ги поведе.

Помощта ѝ беше повече от полезна. Първо, защото трябваше да се

загуби много време, докато се излезе от безкрайните коридори, стаи и тераси на светилището на Танита, и, второ, защото тя знаеше най-краткия път до морския бряг. След няколко минути всички бяха там. Вик на радост се изтръгна от устата на Хирам. На два-три километра навътре на повърхността на морето се полюшваха две лодки.

– Това са те! – извикаха всички. – Ще можем да ги настигнем!

– Само ако лодката ни не е изчезнала – промълви Сидон. За щастие лодката бе намерена, спусната и веслата като криле на огромна птица я понесоха напред.

Нощта беше безлунна, но зората приближаваше и въздухът бе напоен с някаква тиха мътна светлина. Лодките на жреците се виждаха добре въпреки голямото разстояние. От време на време Сидон подвикваше на гребците: „По-дружно! Равно! Хайде!“

Но и без неговото поощрение те си вършеха работата отлично. Тези хора бяха като челичени машини. Мускулестите им ръце без труд повдигаха и спускаха тежките весла и лодката почти летеше по морските вълни. В полупрозрачната светлина неясно се очертаваха контурите на бягащите лодки и силуетите на хората в тях. Между мрачните фигури на жреците острият поглед на Хирам съзря строен женски силует.

– Офит! – извика силно той. Но Тала бързо му затвори устата.

– Не прави глупости! – каза той. – Остави ме да продължа да играя ролята на пратеник на Съвета.

– Каква полза от това? – неволно попита Хирам.

– Откъде знаеш дали тези проклетни жреци не са получили заповед да не предават Офит жива в ръцете на чужди хора – отговори Тала. – Какво искаш, да я убият пред очите ни ли? Разбира се, ние ще отмъстим така, че земята да потрепери, но нима това ще те удовлетвори! Не, по-добре седни и мълчи.

Хирам с въздишка се отпусна на скамейката редом с робинята и започна да я разпитва какво е станало, докато са били разделени с Офит.

Робинята тихо му разказа това, което ѝ беше известно, но то бе твърде малко.

– Стоим в храма повече от петнайсет дни, господарю! – продължаваше успокоилата се девойка. – С господарката ми всички се отнасяха добре, но не беше така и с мен.

– Идвал ли е тук Герман или Теоур, мъжът на Офит?

– Не. Не виждахме абсолютно никого. В това време лодката беше стигнала съвсем близо до бегълците. Те се бяха хванали здраво за веслата, за да помагат на гребците, но понеже не гребяха в такт, лодките още

повече забавяха ход.

– Хвърлете веслата! Спрете! – извика повелително Тала. И без това смущението се засили: едни викаха, че се предават, други ги караха да мълчат и да продължат бягството. Най-послед един треперещ глас се извиси над останалите:

– Какво искате от нещастните служители на Танита?

Ние сме бедни. Защо ни гоните?

– Ние действуваме по заповед на Съвета на сто и четиримата – отговори Тала. – Предайте се и бъдете спокойни. Не сме морски разбойници, а картагенски войници!

Лодките бавно спряха и след минута Хирам беше в едната от тях, където до скамейката лежеше Офит.

– Хирам! – радостно извика Офит, протягайки ръце към него.

– Другата лодка! Другата лодка! – изкрещя някой в тоя момент.

Всички се обърнаха: наистина, използвайки положението, забравената за минута ладия се беше обърнала към Картаген и бързо се отдалечаваше. Хирам веднага разбра на каква опасност се излага: от преследвач щеше да стане преследван. Ако не успееше да стигне ладията, преди да е влязла в пристанището, това щеше да се случи. За един миг Офит бе пренесена при хората на Хирам, греблата на жреците взети и лодката отново се впусна в шеметна гонитба.

XVII. ЛИЦЕ В ЛИЦЕ

Този път обаче щастието измени на Хирам: въпреки че нумидийците гребяха пряко сили и лодката хвърчеше – разстоянието не намаляваше.

– Гребете по-силно! Още! Още! – викаше Сидон непрекъснато към облените в пот гребци.

Внезапно бягщата лодка зави и почна да се отдалечава в съвсем друга посока. Хирам се обърна и видя целта ѝ: това бяха две триреми, които досега не се виждаха, защото бяха зад дългия нос между Утике и Картаген. Но сега се очертаха съвсем наблизко. Нумидийците също ги забелязаха и отпуснаха веслата, за да се хванат за мечовете.

– Картагенски бойни триреми – промърмори Сидон, разглеждайки бързо приближаващите кораби. – С тях не можеш да се справиш нито със сила, нито с хитрост. Боговете все още не са с нас, Хирам.

– Ах! – каза в този момент Офит. – Това са триремите на баща ми. Познавам ги много добре. Герман се връща сега с тях от Утике. О, Хирам, какво ще стане пак с нас?

– За веслата, гребци! – неочаквано за всички извика Хирам. – И дръжте оръжията готови.

– Мислиш, че можем да направим нещо в открит бой? – попита Тала.

– Не, но почакай и ще видиш. Хайде, напред! – подвикна Хирам. – Сидон, право към по-голямата трирема. Тя е любимката на Герман и старецът сигурно е там. Аз ще се обясня с него.

Лодката заплува в указаната посока и след няколко минути бе там. Първата лодка вече бе пристигнала и пътниците ѝ се намираха върху палубата на по-малката трирема.

– Хей! Вие от кораба! – извика силно Хирам. – Спуснете стълба. Искам да говоря с господаря ви.

– Но кой си ти? – чу се отгоре нечий глас. След кратък оглед той добави: – Имай предвид, че тук са повече от сто и петдесет добре въоръжени картагенски войници.

– Стига си бърборил! – прекъсна го нетърпеливо Хирам – Ще се кача сам. Или сте толкова храбри, та се страхувате дори от един, когато вие сте сто и петдесет?

– Дявол! – разсърдено отговори гласът. – Но кой си ти? Познаваш

ли господаря ми?

– Той се казва Герман и аз трябва да говоря с него по много важна работа.

– Добре, за кого да доложа на господаря?

– Кажете, че с благородния Герман желае да говори Хирам – съратникът на Анибал. Сигурно си го чувал?

Името бе познато на целия екипаж. На палубата се вдигна същинска врява. Десетки гласове повтаряха това име и всички се надвесиха над лодката, за да видят по-добре знаменития вожд.

Веслата от триремата се спуснаха и тя намали бързия си ход. Веднага след това през борда бе хвърлена въжена стълба.

Хирам се наведе над седналата Офит.

– Залагам всичко на една карта, Офит. Оттук ти ще чуваш всичко.

– Не бих ли могла да ти помогна – с насълзени очи попита девойката.

– Може би. Но да видим най-напред какъв прием ще ми окаже баща ти.

След това, като се обърна към хората си, каза: „Може би сега се виждаме за последен път. Давам на всички ви свобода. Ако искате предайте се.“

– Никога! – извикаха всички в един глас.

– Никак не ми се иска да намеря гроба си в корема на Ваал-Молох – добави навъсено Сидон.

След малко Хирам бе на неприятелската палуба сред тълпа от напълно въоръжени войници.

– Път! – извика той със звънък глас.

Всички се отдръпнаха и Хирам се намери пред висок, облечен в черно старец.

– Хирам – произнесе той удивен, – това наистина си ти. И си се осмелил да стъпиш на моя кораб, като знаеш, че на него има само мои войници.

– Но и аз не съм сам. С мен е моят меч! – с горда усмивка рече Хирам.

– Но те ще те обезоръжат!

– Не ви съветвам да правите това. Картаген и ти сега имате голяма нужда от хора, а ти знаеш, че при подобен опит много от най-добрите ти бойци ще паднат.

– Богове! Но за какво най-сетне си дошъл?

– Ти забравяш, че Картаген е и мое отечество. А сега него го грози

страшна опасност. Дойдох да те помоля да предложиш моя меч за обща защита.

– Но ти си осъден на вечно изгнание?!

– Само че се върнах.

– Законът гласи: за изгонен от Картаген и върнал се неопростен – смърт!

– Глупав закон, измислен от вас. Или Картаген има достатъчно защитници, та мечът ми е излишен? Или римляните вече са победени? Или е сключен мир?

Като удари падаха думите на гордия воин върху побелялата глава на патриция и наобиколилите го войници. Всички стояха като приковани: защото всичко казано бе истина. Републиката бе пред лицето на разрушенията, пожарищата и убийствата. Следователно всяка ръка бе скъпа. А Хирам неведнъж бе доказвал, че е велик вожд и само мечът му струва колкото цяла тълпа наемници.

– Кой ме осъди? – продължи с все по-усилващ се гняв Хирам. – Родината ли? Не. Ти, старче, с твоята безумна гордост ме прати на заточение. Защото ти казах горчивата истина право в очите – че Картаген отива към гибел, защото исках да продължим борбата с Рим, предричайки, че той ще ни погуби, ако не го премахнем от лицето на земята, И кой излезе прав? Вие се съгласихте и станяхте роби на „железния“ Рим, но Рим не търпи роби, които живеят на свобода в родината си. Какви още мои вини знаеш ти? Че бях другар на непобедимия Анибал, погубен пак от вас? Или че аз, беден войник, имах смелостта да залюбя дъщеря ти – Офит? Отговаряй!

– Значи идеш да ми предложиш меча си? – каза най-после с видимо усилие Герман.

– Да, но не на теб, а на Картаген! – гордо отвърна Хирам.

– При какви условия? Колко таланта ще искаш за помощта?

Хирам презрително се усмихна, повдигайки рамене.

– За защита на роден край злато не се взема – каза той. – И защо ми е вашето злато? Аз съм богат: освен това не продавам кръвта си. Не. Не тъй ще ми заплатиш ти, Германе.

– Да, знам – прекъсна го старецът, – ти искаш ръката на моята дъщеря. Но тя си има вече мъж, който ще трябва да отстъпи. Ако не ... – Но и той владее меча не по-зле от теб.

– Толкова по-добре. Може би той се намира тук, при теб? Ако не се е скрил, когато е чул името ми, разбира се.

Герман рязко се обърна.

– Теоур! – силно извика той. – Чу ли? Този човек те оскърбява.

Тълпата войници се раздвижи и пред Хирам застана строен красив момък в блестяща ризница. Той стискаше в десницата си дръжката на красив тежък иберийски меч. Лицето му беше бледо, но по него се четяха воля и смелост.

– Никога и от никого не съм се крил! – каза той с гърлен глас. – А ти си пират и ще получиш наказанието си.

– Ще видим! – спокойно отвърна Хирам.

Всички се отдръпнаха и около двамата съперници се образува празно място. Войниците наредиха копията си околоръст, за да не пречат на биещите се. Някой от околните подаде на Хирам своя щит. След това двамата застанаха един срещу друг и Герман даде знак да започват.

Пръв се нахвърли Теоур. Заслепен от ярост, той сипеше удар след удар и всеки миг бе на различна страна. Хирам, напротив, бе напълно спокоен и с леки движения на щита си отбиваше свирепите удари на противника си. Това продължи доста дълго. Най-после Теоур започна да отпада: ударите му не бяха вече така силни, а движенията – така бързи. Щом забеляза това, Хирам нападна: мечът му със свистене тежко рухна върху щита на противника, после още веднъж. Силен вик се изтръгна от гърдите на околните: Теоур се олюля, изпусна меча си и падна върху палубата, облян в кръв.

Всички заобиколиха потреперващото още тяло. Герман се наведе, не повярвал, че смъртта е настъпила мигновено. Но Хирамовият меч бе точен. Той никога не грешеше.

– Ти пак победи – каза с въздишка Герман, като ставаше. – Какво ще кажем сега на неговия баща, моя най-добър приятел?

Хирам повдигна рамене.

– Кажу ми, че синът му се е бил геройски и не се е опетнил с името страхливец. Че умря от меча на човека, от когото се боят дори побелелите в сеч войници. Това ще послужи за утешение на стария му баща.

Герман изслуша всичко това с наведена глава.

– Вървете си! – каза след малко той на подчинените си. И там, където допреди пет минути бурно се решаваше съдбата на един живот, сега настъпи гробна тишина. Хирам стоеше, подпрян на меча си. Герман все още мълчеше. От време на време челото му се набраздяваше от дълбоки бръчки.

– Тъй да бъде! – каза най-сетне той с дълбока въздишка и поглед, впит в тялото на убития. – Твоят меч разреши спора. Съжалявам, че отечеството досега е било лишено от мощта ти. Но за това освен личните

ми чувства към теб имаше и нещо по-важно. То именно накара Съвета да те заточи. Ти беше най-добрият другар на Анибал, първият вожд след него. И затова войниците те боготворяха. И ако тогава ти бях дал Офит, щеше да се сдобиеш с още по-голямо влияние и тогава никой нямаше да ти попречи да изпълниш плана си – да поведеш войските ни срещу Рим. Нали?

– Да.

– А ние бяхме обезсилени и нямаше да издържим подобна борба – и ти бе осъден на изгнание. Сега обстоятелствата се измениха. От името на Съвета аз обявявам заповедта за изгнанието ти за унищожена и на теб ще ти бъде даден пак достоен пост. А тази вечер ще дойдеш у дома. Но всичко това при едно условие: Офит ще стане твоя жена едва след първата победа над римляните.

– Добре! – отвърна Хирам и като поздрави по войнишки, тръгна към въжената стълба. След малко беше при своите и със силен глас заповяда: „В Картаген!“ Веслата се потопиха почти едновременно с тези на триремата. Но след няколко минути последната бе далеч пред ладията на Хирам.

– Какво се случи? Защо се забави така дълго на триремата? Какво прави там? – бързо питаше Офит избраница си.

– Чувахме звън от мечове и после викове – намеси се и Фулвия.

– Ти си се сражавал?

– Да, сражавах се! – навъсено отговори Хирам. – И този, който беше против мен и ми пречеше, няма никога вече да хване оръжие. Той е убит!

– Герман? – извика Офит ужасена.

– Не, с Герман аз не бих се бил. Убих твоя годеник, Офит. Теоур вече никога няма да те види. Да. Той се би храбро, жал ми е, че нямаше друг изход. Но на земята нямаше място за двама ни.

– А ти не си ли ранен?

– Не, както виждаш. Сега отиваме в Картаген. Там ти ще останеш при Фулвия, а аз ще ида да помагам на родината си. Герман обеща, че ще ми бъде поверено командването на флота.

* * *

След един час лодката влезе в пристанището на Картаген. Триремата отдавна бе дошла и се бе загубила сред другите кораби, върху чиито палуби кипеше бурен живот: флотата на Републиката се готвеше за бой.

XVIII. ПАК В КАРТАГЕН

Същия ден вечерта Хирам и Тала вървяха бързо по една широка и хубава картагенска улица. Офит, младата робиня и Фулвия бяха останали в къщата на етруската, където после се прибраха и всички мъже на малки групички, за да не привличат вниманието.

Общо бе мнението, че трябва да напуснат Картаген, защото сигурно предварително са осъдени на смърт. Сидон сърдито викаше, че Хирам прави глупости, като се заема с безнадеждната борба срещу римляните. Но когато Хирам заяви, че е решил да сподели участието на родния си град и че всички са свободни да правят каквото искат – нито един от тях не напусна любимия си вожд.

По пътя към двореца на Герман към Хирам и Тала се присъедини и Фегор.

– Привет, храбри воини! – каза той. – Поздравявам ви с благополучния изход на нещата. Ти не можеш да си представиш, Хирам, колко съм се безпокоил за теб.

– Ти? Защо? Ами обещаният талант?

– Ах, да. Бъди спокоен, ще го получиш.

– Нали? И аз бях сигурен в туй. Но сега за друго. Ти си скрил Офит в дома на Фулвия. В това съм сигурен: позволи ми да ти дам един съвет. Не казвай на Герман нито дума за това. Кой знае дали гордият старец няма да се разкае за стореното? Сега те слушат, защото им трябваш. А след ден може и да се променят нещата. Но да вървим Герман не обича да чака. Съветът на сто и четиримата вече обсъжда въпроса за теб.

– И как го реши? – живо попита Хирам.

– В твоя полза – донякъде. Засега добре, но бащата на Теоур е жив. Той може да поиска да ти отмъсти за смъртта на единствения си син. С една дума несигурност, предпазливост и внимание. Иначе аз рискувам много.

– Ти? Какво рискуваш? – учудено се спря Хирам.

– Богове! Как забравяш! – разсмя се шпионинът. – Но хайде. Вървете по-бързо.

Почти до среднощ старият Сидон гълча и призовава върху главите на картагенците всевъзможни проклетия, разхождайки се из градината на Герман пред малката уединена къщичка. От време на време той се заглеждаше в едно запердено прозорче, през което се процеждаше слаб

лъч светлина и се чуваха два гласа: единият – твърд, спокоен и уверен, гласът на Хирам, а другият – слаб, треперещ този на Герман.

– Езикът ми щеше да изсъхне от умора, ако беше избърборил всичко това, което те си казаха – мърмореше старият моряк. – И за какво ли имат да говорят? Да не би пък да са се скарали сега?

Последното предположение обаче не беше вярно: Герман посрещна Хирам приветливо и му съобщи, че Съветът на сто и четиримата е подписал помилването му и назначаването му за командващ флота. Пехотата и артилерията ще води Гоздрубал, а конниците Фамий.

– Ето един човек, на когото не бих поверил такъв отговорен пост – неволно каза Хирам.

– Вярно, но като нямаме хора? – скръбно каза Герман.

След това Хирам се осведоми за всички подробности около флота: колко кораба имат, как са въоръжени и прочие.

– Въпреки всичките ви старания флотата е много малка – замислено каза Хирам. – Какво ще можем да направим с нея срещу римляните?

– Твоята задача обаче не е много тежка: ще трябва само да попречиш на неприятелите да ни обградят откъм море. За всичко друго градът наистина се готви: кой каквото има метално, се носи за направа на оръжие. Работилниците са затрупани с работа. Богатите жени жертвуват скъпоценностите си за заплата на наемниците. Други си дават косите за тетива на лъковете. Но всичко това ще бъде напразно, ако ти не успееш да задържиш за няколко дена римската флота.

– Ще се опитам. За това ще постъпя така: сигурен съм, че преди да дойдат тук, римляните ще се спрат в Утике, която, струва ми се, не е много против това. Ще тръгна веднага и ако успея да стигна пръв, Утике ще остане наша и задачата ни ще се улесни.

– Но ако завариш там вече римляните?

– Нищо. Все едно, че ще се срещнем тук. Ще ги нападна неочаквано, тъй като ни смятат за неспособни, и може да им разстрои флота. Но за пълна победа няма защо да се лъжем.

– Уви, ти си прав – с въздишка отвърна Хирам. – Кога ще тръгнеш?

– Днес на разсъване.

– А какво става с Офит?

– Тя е във верни ръце.

– Сигурен ли си?

Хирам презрително се усмихна.

– Какво може да й се случи? – попита той. – Или робите на Теоур по Негова заповед ще идат да я търсят? Бъди спокоен, аз отговарям за

нея. Отнех я от жреците на Танита, убих съперника си и сега няма да я изпусна, дори целият Картаген да тръгне срещу мен.

Герман искаше като че ли да възрази, но се ограничи само с тежка въздишка.

– Аз съм стар, самичък – мълвеше той, – тя бе утешение за моята старост – но нищо. А сега иди и служи на отечеството. Пожелавам ти пълна сполука.

* * *

Девојките бяха оставени под надзора на четирима от най-храбрите нумидийци, а останалите тръгнаха към пристанището. По пътя Хирам забеляза чудна картина. До съмване оставаха още няколко часа, а навсякъде кипеше работа. Буйни огньове, изпълващи въздуха със задушлив дим, грееха котли, пълни с мед, сребро и злато. Тази сплав се лееше на пластини и от тях се правеха ризници, щитове или пики.

Медта беше малко и я заместваха с драгоценни метали. Отвсякъде ехтяха ударите на чукове: ковахя оръжията и поправяха всеки развален камък от градската стена или укрепление.

Хирам вървеше с другарите си и Фегор, следван от рояк черни мисли. В ушите му още звучаха думите на любимата девојка.

– Отсега аз съм ти вече сянката – каза в този момент Фегор.

– Защо? Ще ме шпионираш ли? – рязко попита Хирам.

– О! Не! Съвсем не! Но ще те пазя! – с ироничен смях отговори Фегор. – Защо се сърдиш? Най-напред Съветът ме е натоварил да те предтавя на флотата като неин началник. Второ – кълна се във всичките богове и богини – в нищо няма да ти се бъркам и да ти преча.

– Ще ме последваш дори и в морето? – учудено попита Хирам.

– Разбира се. Нали някой трябва да докладва на Съвета как вървят работите? Освен това ти си така непредпазлив, а това особено много ме тревожи – цял талант!

Не след дълго всички бяха на пристанището. Там също кипеше работа. Хирам внимателно започна да разглежда спокойно полюляващите се гиганти. Въпреки малкото им количество, всички бяха добре въоръжени и екипирани. След огледа Хирам се качи на чакащата го лодка и отплува към един от най-големите кораби. Скоро оттам се разнесоха бързи заповеди и не след дълго картагенската флота напусна досегашното си пристанище. Предполаганото превземане на Утике не се удаде на Хирам, защото изменилата финикийска колония се оказа отлично снабдена с оръжие и хора: трябваше да се започне правилна обсада, а

това щеше да струва много време и хора.

От нейните брегове триремите заплуваха на север: Хирам мислеше, че неприятелската флота, разчитайки на неподготвеността на Картаген, не пътува с всички предпазни мерки.

Сметките му излязоха верни: след два часа в мрака се забелязаха бързо приближаващи се кораби, които по всичко приличаха на авангарда на римската флота. В пълна тишина корабите на Хирам изникнаха пред тях от мрака подобно коршуни сред ято лебеди и със свойствената си бързина и ловкост ги нападнаха.

За кратко време на дъното отидоха повече от двайсет най-отбрани римски кораба заедно с екипажите. Почти всички потънаха, защото, нападнати от страни, не можаха да изменят курса си и носовете на картагенските триреми със страшна сила се врязаха и почти разполовиха туловищата на неприятелите.

Останалите здрави римски кораби бързо заплуваха назад, за да посрещнат идещата им на помощ флота, която вече бе узнала за сполетялото ги нещастие. Но когато римляните пристигнаха на мястото на нощния бой, от ескадрата на Хирам нямаше и следа: той бе изчезнал тъй, както се бе и появил – неочаквано, бързо и спокойно.

Началото бе блестящо за Картаген, но Хирам не се лъжеше: тази малка победа не можеше да измени предначертаното от съдбата, а то беше – Великата република да престане да съществува. Тази победа само щеше да удължи агонията ѝ.

Трудно може да се опише с какъв възторг посрещнаха картагенци вестта за победата. Тяхната малка флота удържала победа над неприятеля и се завърнала в порта, без да загуби нито един кораб!

От терасата на своя дворец Герман видя приближаването на ескадрата, преброи ги и без да знае за победата, с горчиви упреци се нахвърли върху дошлия с неразделните си другари Хирам, като мислеше, че той е пазел само около брега и щом е видял приближаването на неприятеля, е побързал да се скрие в пристанището. Той беше поразен, той не искаше да повярва, че Хирам е разбил авангарда на римската флота, и то без да даде жертви. Но когато и Фегор потвърди разказаното, старецът със сълзи на очи се хвърли върху воина и го запрегръща.

– Да идем веднага в залата на Съвета – задъхан от радост, каза той.
– Там ще разкажеш още веднъж всичко.

Докато излизаша от двореца на Герман, Хирам с безпокойство се обръщаше и заслушваше във всеки подозрителен шум. Старецът скоро се досети за причината на неговото безпокойство.

– Знам какво търсиш – усмихнато каза той, – Офит, нали? Но аз ти дадох дума, че няма да я взема, въпреки че може би съм научил къде си я скрил. Нейното място обаче не е там. Отсега нататък този дом не е само неин и мой, а и твой. Ти си ми вече син.

– Това особено много успокоява Фегор! – с иронична усмивка отговори Хирам.

В къщата на Фулвия бяха изпратени хора, за да доведат криещите се там в двореца на Герман, а самият той, придружен от Хирам и Фегор, тръгна към Съвета на сто и четиримата.

XIX. ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА КАРТАГЕН

Картаген бе обсаден от римляните. Страшната осемдесетхилядна войска с огромен обоз и цял парк обсадни оръдия с най-различни названия се беше разположила в предградието Нефер и упорито продължаваше разрушителната си работа.

Навътре в морето, около пристанището на обсадения град, караулеше страшната римска флота, с която много по-малобройните и зле въоръжени картагенски кораби не можеха да се състезават. Последните се бяха прибрали по заповед на Хирам в пристанището, затваряйки пътя след себе си с масивни железни вериги.

Всички граждани, способни да носят оръжие, от децата до старците, а често и жени, бяха наредени по градската стена и пазеха да не се приближи неприятелят. Понеже през това време флотата бездействуваше, Хирам поиска и му бе дадено командуването на войската, имаща за задача да опази предградието Нефер. Римляните съвсем не очакваха такава енергична съпротива. Те смятаха столицата на финикийската колония за съвършено беззащитна, населението за дезорганизирано, изплашено, а укрепленията за безпомощни да издържат дори първия натиск.

Сигурен в това и надявайки се на лека победа, Манлий Цензорин, главнокомандуваният римската армия, незабавно след пристигането даде заповед за атака. Но го очакваше голямо разочарование. Вместо леката победа, за която мечтаеше, го посрещнаха град от камъни, хвърлени от безпощадните катапулти, стрели, разтопена смола и вряла вода. Нито една от грамадните стълби, изправени до стената, не достигна целта си. И настъпващите колони се сепнаха, спряха и бавно, в пълен ред, почнаха да отстъпват. В този момент върху тях неочаквано като вихър се нахвърли картагенската конница. Хирам бе измолил от Съвета разрешение за нападение и въпреки протестите на началника на конницата, Фамий, нападението стана и се увенча с пълен успех. Два от най-силните конни отряда със стремителен и буен бяг се врязаха в римските кохорти, всявайки сред тях смърт и ужас.

Първите неудачи на обезкуражената римска войска накараха Сената да повика обратно двамата консули и на тяхно място да прати новоизгряващата звезда, младия, енергичен и гениален вожд Корнелий Сципион заедно с консула Ливий Друз. Първият, доста изкусен дипломат и стратег, бе успял да подкупи вожда на картагенската кавалерия Фамий и

последният премина в римския лагер с около петстотин конници.

Дълбоко униние бе настъпило сред стените на обсадения град. Вътре имаше повече от половин милион хора, лишени от обичайното си спокойствие, без достатъчно храна и с непрекъснато витаещия призрак на настъпващия глад. А Съветът на сто и четиримата си губеше времето в безполезни решения и спорове.

Хирам не можеше да се примири с мисълта, че отечеството, му ще загине. Едва в последния момент той си спомни за спасението на Офит и за собственото си спасение.

– За нас има още един, последен изход – каза той на Герман. – Когато настъпи последният час и по улиците настане обикновена касапница, ние всички, заедно с моите верни нумидийци, ще нападнем в някой ъгъл римската флота, когато хората и са на брега и грабят – и или ще си пробием път, или ще загинем всички заедно.

По време на този разговор Фулвия през цялото време плачеше.

– Защото няма да дойда с вас – отговори тя на въпроса на Хирам. – Дала съм клетва и не искам да я пристъпвам.

– Но какво ще правиш тук? Никой няма да те пощади!

– Няма да се нуждая от пощада! Моля те, Хирам, не ме питай повече. Тъй съм решила: и няма да си ида оттук. Спасете се вие и забравете за мен.

И Фулвия се обърна към стената, за да скрие развълнуваното си лице от недоумяващите погледи на околните.

Минаха недели, докато агонизиращият град приближи към своя фатален край. През това време голяма част от населението бе загинало в кървавите схватки с неприятеля, друга – от разразилите се с неопикуема бързина епидемии, трета – от глад. Всичко годно за храна бе унищожено. Кавалерията отдавна бе престанала да съществува. Същата участ постигна и големите бойни слонове.

В този момент бе взето решението да избягат, като си пробият път с останалите непотопени картагенски кораби: търговски и военни.

Главната роля се падаше на военните. Те трябваше да нападнат караулещите по рейда римляни, да ги разбъркат, смутят и отворят път за останалите техни братя.

В това време останалите на сушата хора трябваше да правят същото: да преминат през войските по същия начин и да бягат към пустинята, където врагът нямаше да ги преследва.

И ето, съдбоносният час за изпълнението на този дързък план настъпи.

В двореца на Герман започна трескава работа: робите му прибираха всичко по-ценно в тежки обковани сандъци.

Офит и Фулвия седяха в стаята на Герман. Скоро при тях дойде и Хирам.

– Време е за път – кратко каза той. – Корабът ни чака. Не трябва да губим нито минута. След няколко часа римляните сигурно ще са тук и тогава всяко бягство ще бъде немислимо.

– Ние сме готови с глух глас каза Герман.

– Хайде, Офит – каза Хирам, обръщайки се към нея.

– Благородни Германе! – прозвуча в същия момент един глас. Всички се обърнаха. Към тях бързо тичаше Фегор. До последния миг той заедно с Хирам вземаше дейно участие в защитата на града и всички признаха, че е станал отличен войник.

– Какво има, Фегор? – попита Герман.

– Господарю, нима ще оставите най-предания си слуга, когато римляните почти са прехвърлили стената? Или на кораба ти, между робите, няма да се намери едно място и за мен?

– Ти ще дойдеш с нас? – учудено попита Хирам.

– Защо не? Нали може, Фулвия?

– Не, понеже аз оставам тук, а ти си мой мъж. Ти ще ме защитаваш и ние ще бъдем заедно. Ако ме обичаш.

– Но, Фулвия, какво говориш? Това е безумие! – извика Фегор, хванал се за главата.

Въпреки увещанията и отчаянието Фулвия остана непреклонна. Фегор се мятеше, обзет от бяс. Робите на Герман пренасяха вече сандъците на един кораб и той се страхуваше, че няма да успеят да пренесат и неговото малко имущество.

От друга страна, Фегор още не губеше надежда, че ще накара Фулвия да избягат, Той не можеше да си обясни какво става с нея. „Сигурно люби Хирам – мислеше си Фегор. – Но защо тогава не иска да тръгне с него? Какво я кара да остане в един град, който само след няколко часа ще се превърне в пожарище и касапница. Или не знае, че никой не дава пощада, понеже никой не я иска, тъй като е невъзможна?“

– Помисли, Фулвия, какво правиш – завика той отчаяно, хващайки я за ръцете. – Да бягаме, в името на всички богове, да бягаме. Погледни, последните роби си отиват. Вземете и моите сандъци. Да тръгваме, Фулвия!

Но Фулвия презрително се усмихваше.

– Аз оставам тук, мой любими! – със слаб глас отвърна тя. – Ще

отпразнуваме нашата сватба тук, в Картаген, където боговете ми прати-ха щастието да те срещна за пръв път. Ти ще ме защитаваш от всички опасности, а аз ще ти се отплащам с нежна и страстна любов.

Фегор, пребледнял като платно, махна с ръка. След това се обърна към нея и каза с променен глас:

– Добре! Оставам. Но проклинам часа, в който те срещнах и се влюбих в теб. Защото ми беше за пръв път и аз ти отдадох душата си, мислите си – вече не бях същият Фегор, който се присмиваше на всичко и над всеки. Ти ме прероди – и сега аз ще загина. Ако с мен беше онзи Фегор, който не те познава, в този момент щях да съм на кораба, при другите. Но ти...

– Прощавай, Офит! Бъди щастлива! – извика Фулвия, без да обръща внимание на думите на Фегор, гледайки как Офит се отдалечава от двореца към пристанището. След това уморено въздъхна и се отпусна върху една скамейка на високата тераса. До нея седна и Фегор.

* * *

Планът на Хирам излезе отчасти сполучлив. Корабът, на който се качиха той, Офит, баща ѝ, Сидон, Тала и всички нумидийци, се промъкна през неприятелската флота, унищожавайки с бронирания си нос всичко пред себе си. Един или два изпречили се на пътя му кораба бяха почти пречупени и веднага потънаха. След него се промъкнаха още няколко картагенски съда, но римляните скоро се свързеха и преградиха изхода. Завърза се бой и картагенските моряци бяха принудени да се върнат обратно в пристанището. След тях напиха и римляните.

В тясно за толкова много кораби място започна безпощадно унищожаване на последните морски сили на Картаген. На сутринта от тях нямаше нито един.

Виждайки неуспеха на останалите кораби, Хирам бе поискал да се върне, за да им помогне, но никой не се съгласи.

– С Картаген е свършено и никаква помощ не може да го спаси – казваше Герман. – Ние изобщо не можем да се върнем там. Ще отидем на родния бряг на древна Финикия, отдето сме дошли тук, ще я възродим и ще ѝ оставим завет да отмъсти на жестокия железен Рим.

И корабът на бегълците от доскоро могъщия Картаген се понесе с дива скорост, напускайки завинаги брега, където се разигра безподобна историческа трагедия – загиването на цял един народ. Този народ можеше да спаси живота си и да избегне робството – но за това той трябваше да напусне морето и да се откаже от него завинаги. И народът

предпочете да умре!

* * *

До кормилото на бягащия кораб бяха застанали Хирам и Офит. Очите на младата жена бяха пълни със сълзи, а взорът на воина бе мрачен и страшен.

– Бъди проклет, ти, горд и безпощаден Рим! – извика той. – Сега тържествуваш! Изстребвай враговете си, завладявай нови земи. Светът е голям, ще ти стигне. Но ще дойде ден и твоят край ще настъпи. Толкова поробени народи не могат да се държат под един крак. И тогава ще разбереш какво значи при постоянни победи да си победен. Ще се сетиш и за Картаген. Стените ти ще бъдат разрушени, в свещените води на твоя Тибър ще се къпят конете на враговете ти, а твоите храмове ще бъдат осквернени. И това време ще дойде. О, то няма да бъде далеч. Бъди проклет, Рим, трижди проклет!

ЕПИЛОГ

В същото време войските на Сципион по негова заповед пристигаха на помощ. А той имаше такива по всички краища на света. Въпреки огромното си надмощие Сципион все пак изпрати в полуразрушения град парламентъори, обещавайки живот на всеки, който напусне града или се предаде.

Повече от петдесет хиляди души – почти само деца и жени отидоха в неприятелския лагер. Между тях беше и този, който казваше, че е пръв между картагенците и който също пръв искаше да умре за отечеството. Но той бе сам. С него не бяха нито жена му, нито децата му. Благородната патрицианка, виждайки, че Гоздрубал си отива, се изкачи на върха на храма Ескулап и заедно с двете си деца се хвърли върху камъните на площада.

Към пладне римляните започнаха да влизат в града.

Към залез слънце той вече целият гореше. Капитолий бе обграден и там стана най-кръвопролитната схватка, понеже вътре бяха събрани последните защитници на Картаген. Всеки квартал и всяка къща бяха превземани с борба. Никой не даваше пощада и никой не я искаше.

Двама души наблюдаваха ужасната и в същото време великолепна картина на смъртта на една Република. Те стояха на горната тераса на глухия Германов дворец. Това бяха Фулвия и Фегор. Наоколо бушуваше море от пламъци. Дишането с всеки миг ставаше все по-трудно. Фулвия с блестящи трескави очи гледаше огнения океан.

– Време е да се спасяваме и ние! – извика към нея Фегор. – Или искаш да изгорим живи?

Фулвия помълча малко и след това извика:

– Богове! Колко е светло! Колко много огън! Това е в наша чест, Фегор!

Фегор мълчаливо кимна с глава.

Фулвия стана от скамейката и тръгна към него със странна полубезумна усмивка, легнала върху красивите ѝ червени устни.

– Ти вярно и вечно ще ме любиш, Фегор! – шепнеше тя в забрава. – Ела, ела при мен. Аз ще те милвам, ще те целувам.

– Дворецът почва да гори. Фулвия, да се спасяваме!

– Какво? Нищо. Нали ме обичаш? – И тя обви около него нежните си ръце с такава сила, че Фегор не бе в състояние да помръдне.

Напредвайки с изумителна бързина, огнената вълна в Картаген бе обхванала вече и двореца на Герман. Започна да гори и неговият величествен дом. Горяха терасите, куполите, гореше всичко. А етруската, държейки все още в обятията си полузадушения Фегор, бавно започна да го води към края на терасата, шепнейки му ласкави думи, гледайки го в очите.

Съзрял под краката си страшната огнена стихия, Фегор бе обзет от ужас. В него властно заговори гласът на живота. Той с все сила се дръпна назад, но беше късно. Някой прегърна главата му и той усети, че пада надолу с шеметна бързина.

– Значи ти ме любиш? – шепнеше му един глас в ухото. – А аз не. Аз любя Хирам. А теб мразя, мразя!

И двете тела изчезнаха в равнодушните клокочещи вълни.

В Картаген всичко се рушеше. Всеки, който не бе успял да се самоубие, бе безмилостно убиван от римляните. На всяка крачка имаше трупове и течаха кървави реки.

Така загина градът, от който се страхуваше целият тогавашен свят и за който се говори и днес.

КРАЙ

© Ев. Фурнаджиев, превод от италиански
© Ж. Маринов, превод от италиански
© Т. Чилев, превод от италиански

Emilio Salgari
Cartagine in fiamme, 1908

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 22 юни 2007
Книжното тяло предостави Венцислав Пейчев.

Публикация:

ЕМИЛИО САЛГАРИ
ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА КАРТАГЕН
РОМАН, второ издание

Превод Ев. Фурнаджиев, Ж. Маринов, Т. Чилев
Поредица романи и повести – Издателска къща „Лакрима“ София, 1991

Редактор – В. Антонова
Худ. оформление – П. Мутафчиев
Худ. редактор – М. Узунов
цена 7,98 лв.
с/о Jusautor, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3094>]